

วิทยาเขตบาฬีศึกษาพุทธโฆส นครปฐม สถาบันศึกษา
วิปัสสนาทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ตั้งอยู่ที่วัดมหาสวัสดิ์ฯ
อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม ๗๓๑๗๐ โทร.๐๓๔-๒๕๕๕๕๑

ใครอยาก..

ข พัฒนกรรม

ยกมือขึ้น

นักวิทยาศาสตร์นาซาพบอะไรเข้า..จึงกลับบอกว่า “เปเรต,อสุรกายมีจริง”
เด็กอายุ ๓ ขวบบอกอดีตชาติได้ถูกต้อง บอกห่วยลูก ๑๐ งวดซ้อน..แล้ว
คุณยังกล้าปฏิเสธอีกหรือว่า “การเวียนว่ายตาย-เกิด ไม่มีจริง”

พระมหาประเสริฐ มนต์เสวี

ป.ธ.๘, พธ.บ.(บาลีพุทธศาสตร์), พธ.ม.(วิปัสสนาภาวนา)

ศาสนาพุทธในสายตาแม่ชีฝรั่ง

“ศาสนาพุทธในสายตาของฉันไม่ใช่เป็นเพียงศาสนา แต่ยังเป็นปรัชญาชีวิต เราไม่จำเป็นที่จะต้องเชื่อทุกสิ่งทุกอย่างที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ ชีวิตของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าดลบันดาลให้ แต่ชีวิตเป็นของเรา เราสามารถที่จะมีชีวิตที่ดีหรือไม่ดีก็ได้ อยู่ที่การกระทำของเราเอง เราเท่านั้นที่เป็นที่พึ่งของตัวเอง พระพุทธรเจ้าไม่เคยตรัสว่าให้เชื่อ แต่ท่านสอนให้หาความจริงด้วยการปฏิบัติเอง พิสูจน์ธรรมะที่ท่านตรัสไว้ด้วยการปฏิบัติให้รู้จริงด้วยตนเอง คำนี้เองที่ทำให้ฉันสนใจในพุทธศาสนา ที่ฉันไม่ต้องทำตัวเหมือนลูกแกะที่เอาแต่เดินตามคนเลี้ยง”

แม่ชี บริจิตต์ สลือตเทนเบเซอร์

<http://www.vimokkha.com/nunbrigittet.htm>

สำนักปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐาน

๑) วิทยาเขตบาฬีศึกษาพุทธโฆส นครปฐม สถาบันศึกษาวิปัสสนาทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ตั้งอยู่ที่วัดมหาสวัสดิ์ อ. พุทธมณฑล จ.นครปฐม ๗๓๑๗๐ โทร. ๐๓๔-๒๙๙๙๙๑, ๐๘๑-๐๑๔-๕๙๔๔

๒) วัดจตุรเศวตอ้อมกัมมัฏฐาน (स्याตอ ภัททันตะวิโรจนะ) ตรงข้ามด่านท่าขี้เหล็ก อ.แม่สาย จ.เชียงราย โทร. 08-7193-9218 (แม่ชีเกสร)

ศึกษาข้อมูลและรายละเอียดของหนังสือเล่มนี้ พร้อมทั้งสื่อVDO ได้ที่

www.montasavi.com/

คำนำ

เราทุกคนรู้จักมิใช่หรือ ว่าอายุที่เพิ่มขึ้นแท้จริงแล้วคือชีวิตที่เสียไป เราทุกคนมีเวลาในการใช้ชีวิตน้อยลงไปกันทุกชั่วโมง ทุกนาที มีสิ่งใดจะมารับประกันได้ว่า “พรุ่งนี้จะไม่ใช่วันตายของเรา” ทั้งที่คนที่มีบุญวาสนามากกว่าเรา มีอายุน้อยกว่าเรา ก็ได้ตายลงกันทุก ๆ นาที ..แล้วไม่สงสัยกันบ้างหรือ ว่า “ตายแล้วไปไหน?” “นรก-สวรรค์มีจริงหรือ?”

คำสอนของพระพุทธเจ้ามีหลายประการที่ยากแก่การเข้าใจ และเชื่อถือได้ โดยเฉพาะการกลับชาติมาเกิด,นรก,สวรรค์ ทำให้หลายคนปฏิเสธพุทธศาสนาไปเลยก็มี บางคนที่ไม่ปฏิเสธก็เลือกเชื่อถือเฉพาะหลักธรรมที่ให้ประโยชน์เฉพาะหน้าแก่ตนเท่านั้น

คนสมัยใหม่จำนวนไม่น้อยคิดว่า “เรื่องศาสนา,นรก,สวรรค์ เป็นเรื่องไร้สาระ ขอให้มีความสุขกายสบายใจ มีกินมีใช้ทุกวันก็พอแล้ว” และมีผู้คนเห็นด้วยกับความคิดเช่นนี้มากเข้าไปทุกที แต่เหตุผลสำคัญที่ใคร ๆ ไม่อาจปฏิเสธได้ ทั้ง ๆ ที่ไม่มีใครอยากคิดถึงก็คือ “ความตายอยู่ใกล้เรามากกว่าที่คิด ชีวิตของมนุษย์ทุกคนพร้อมที่จะดับดับได้ทุกเวลา” เพราะชีวิตเป็นสิ่งไม่แน่นอน แต่ความตายเป็นสิ่งแน่นอน ชีวิตนี้น้อยนิดรวดเร็วแตกดับได้ง่าย เหมือนภาชนะดินเผาที่แตกแตกได้ง่าย ความตายเป็นสิ่งไม่มีนิมิต ไม่มีเครื่องหมาย เกิดขึ้นได้ทุกที่..กับคนทุกวัย

ข้อสงสัยที่ว่า นรก-สวรรค์มีจริงหรือ มีอะไรยืนยันได้ว่านรกมีจริง? “มีวิธีการใดบ้างที่สามารถปลดเปลื้องเราจากทุกข์ทั้งปวงได้” หนังสือเล่มนี้บอกคุณได้...!!!

พระมหาประเสริฐ มนต์เสวี

เกียรติคุณประกาศ

บุญกุศลใดๆ ที่เกิดจากการเขียนหนังสือเล่มนี้ ขออุทิศให้แก่ท่านพระครูปกาศิตพุทธศาสตร์ผู้ให้ความรู้ทางธรรมและโอกาสทางการศึกษาแก่ผู้เขียน หลวงพ่อเจ้าพระคุณแจ่ม (พระศิลาจารย์พัฒนา) ผู้สร้างวัดมหาสวัสดิ์นาคพุทธาราม และคุณยายพุทธ ตานาค ผู้ถวายที่ดินสร้างวัดมหาสวัสดิ์

ข้อมูลใดๆ ในหนังสือเล่มนี้จะมีไม่ได้เลย หากผู้เขียนไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน และอุปถัมภ์การศึกษาจากพระมหาเถระ ๔ รูปนี้ คือ

๑. พระธรรมโกศาจารย์ (หลวงปู่ปัญญาันทะ)
๒. หลวงพ่อสมเด็จพระพุทธชินวงศ์ (สมศักดิ์ อุปสโม)
๓. สยามคอกัณฑ์พันทวีโรจนะ (วิดยุเตาอุกัมมัฏฐาน พม่า)
๔. พระครูศรีคณาภิรักษ์ (พระอุปัชฌาย์, อาจารย์สอนบาลี)

สารบัญ

พระพุทธเจ้าสอนอะไร	๑
ตายแล้วไปไหน?	๒
กฎแห่งกรรม	๓
แผนภูมิ : สังสารวัฏ ๓๑ ภูมิ	๖
สภาพความเป็นอยู่ในนรก	๘
พิสูจน์ : การเวียนว่ายตายเกิด	๑๐
ตั้มลูกสนัขทั้งเป็น..ชดใช้กรรมภายใน ๗ วัน	๑๒
เด็กกระลึกชาติ..บอกหวย ๑๐ งวด	๑๔
ครุบัวไขกลับชาติมาเกิดเป็น ด.ช.ชนัย ชูมาลัยวงศ์	๑๖
นักวิทยาศาสตร์นาซา..บอกวิธีเดินทางข้ามภพ	๑๘
กฎแห่งการเวียนว่ายตาย-เกิด ๓๑ ภูมิ	๒๐
ตายแล้วฟื้น..เห็นยมทูตมีจริง	๒๕
นักวิทยาศาสตร์พิสูจน์ “ผี” และ “เทวดา” มีจริง	๒๗
เปลี่ยนศาสนา..พิสูจน์พุทธธรรม	๒๘
ปฏิบัติวิปัสสนา..ปลดหนี้กว่า ๑๐๐ ล้าน	๒๙
นักปราชญ์ตะวันตกกล่าวถึงพระพุทธศาสนา	๓๐
ถาม-ตอบ (เรื่องการล้างบาป,ปิดประตูอบาย)	๓๒
วิธีปฏิบัติวิปัสสนากาวนาเบื้องต้น	๓๖
เจริญวิปัสสนากาวนากำหนดห้องพอง-ห้องยุบ	๔๐
บรรณานุกรม	๔๓

อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์กล่าวถึงศาสนาพุทธ

มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน ได้ตีพิมพ์งานเขียนชิ้นหนึ่งของเขา ชื่อเรื่อง “The Human Side” ซึ่งนักฟิสิกส์ผู้ที่ได้รับรางวัลโนเบล ผู้นี้ได้กล่าวทิ้งท้ายให้เป็นปริศนาแห่งโลกอนาคตว่า

“The religion of the future will be a cosmic religion.It should transcend a personal God and avoid dogmas and theology. Covering both the natural and the spiritual, it should be based on a religious sense arising , from the experience of all things, natural and spiritual as a meaningful unity. Buddhism answers this description.. **If there is any religion that could cope with modern scientific needs it would be Buddhism.**”

“ศาสนาในอนาคตจะต้องเป็นศาสนาสากล ศาสนานั้นควรอยู่เหนือพระเจ้าที่มีตัวตน และควรจะเว้นคำสอนแบบเบ็ดเสร็จ(แบบสำเร็จรูปที่ทำให้เชื่อตามเพียงอย่างเดียว)และแบบพึ่งพาเทพเจ้า ศาสนานั้นเมื่อครอบคลุมทั้งธรรมชาติและจิตใจ จึงควรมีรากฐานอยู่บนสามัญสำนึกทางศาสนาที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ตรงต่อสิ่งทั้งปวง คือ ทั้งธรรมชาติและจิตใจอย่างเป็นหน่วยรวมที่มีความหมาย พระพุทธศาสนาตอบข้อกำหนดนี้ได้ ถ้าจะมีศาสนาใดที่รับมือได้กับความต้องการทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ปัจจุบัน ศาสนานั้นก็ควรเป็น**พระพุทธศาสนา**”

อ้างอิง... 1954, from **Albert Einstein**: The Human Side, edited by Helen Dukas and Banesh Hoffman, Princeton University Press] ,

Written statement (September 1937) as quoted in *Albert Einstein, The Human Side: New Glimpses From His Archives* (1981) edited by Helen Dukas and Banesh Hoffman [ISBN 0691023689](https://www.amazon.com/dp/0691023689)

พระพุทธเจ้าสอนอะไร

พระพุทธเจ้าทรงเป็นอัครมหาบุรุษของโลก อุบัติมาเพื่อบำเพ็ญประโยชน์สุขแก่มวลสรรพสัตว์ ทรงเป็นดวงประทีปของจักรวาล ทรงชี้หนทางสว่างแก่ผู้ไม่รู้ ทรงประกาศสัจธรรมเพื่อความสงบสุขของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย^๑ พระพุทธองค์ทรงเพียรเผยแผ่พระสัทธรรมตลอด ๔๕ ปีเต็ม หลายครั้งทรงดำเนินด้วยพระบาทเปล่ากว่าร้อยกิโลเมตรเพื่อไปสอนคนเพียงคนเดียว โดยไม่เห็นแก่ค่าจ้าง รางวัล หรือคำสรรเสริญ^๒

คำสอนที่เป็นหัวใจของพุทธศาสนา ๓ ประการ^๓ คือ

๑. **สัพพปาปสฺส อกรรม** การไม่ทำบาปทั้งปวง ได้แก่ การไม่ทำบาปทุจริตทางกาย วาจา ใจ โดยการรักษาศีล ๕ ศีล ๘ เป็นต้น^๔

๒. **กุสลสฺสุปสมฺปทา** การทำกุศลให้ถึงพร้อม ได้แก่ การสร้างบุญกุศล มีจิตเมตตา กรุณา ช่วยเหลือสรรพสัตว์ทั้งหลายให้พ้นทุกข์

๓. **สัจจิตฺตปริโยทปนํ** การบำเพ็ญเพียร ทำให้บริสุทธิ์^๕ ได้แก่ การชำระล้างจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ ปราศจากกิเลส มี ๒ วิธี คือ

๓.๑. สมถกรรมฐาน การทำจิตให้สงบด้วยการฝึกสมาธิภาวนา เช่น กำหนดลมหายใจเข้า-ออก สวดมนต์ภาวนา เป็นต้น

๓.๒. วิปัสสนากรรมฐาน การใช้ปัญญาพิจารณาให้เห็นแจ้งในอารมณ์ที่ปรากฏในปัจจุบันขณะ ตามความเป็นจริง

^๑ ม.ม. (ไทย) ๑๒/๔๑๐/๔๔๖

^๒ ที.สี.อ. (บาลี) หน้า ๒๐๓ , อ.จ.ฉก.อ. (บาลี) ๓/๒๑-๒๒/๑๐๘.

^๓ ที.ม. (ไทย) ๑๐/๙๐/๕๐ , วิ.มหา.อ. (บาลี) ๑/๑๙/๑๙๐-๑๙๒.

^๔ พระสัทธรรมมโชติกะ รัชมหาจริยะ. **ปรมัตถโชติกะ ปริจเฉทที่ ๙**, หน้า ๔๑.

^๕ การทำจิตตนให้ผ่องใสปราศจากนิวรณ์ ๕ ดูใน ขุ.ธ.อ. (บาลี) ๖/๔/๙๕

ตายแล้วไปไหน?

พระพุทธเจ้า คือหนึ่งเดียวในจักรวาลที่รู้แจ้งกลไกของธรรมชาติ ในเรื่องนี้อย่างถ่องแท้^๖ หลังจากบรรลุสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว ได้ตรัสบอก ถึงกฎความจริงของธรรมชาติ พอสรุปใจความจากพระไตรปิฎกได้ว่า

“สรรพสัตว์ทุกชีวิตเคยเวียนว่ายตายเกิดมาแล้วนับชาติไม่ถ้วน”^๗ สัตว์ที่ไม่เคยเกิดเป็นพ่อแม่กันมาก่อนหาได้ยาก^๘ บางชาติเกิดเป็น เทพ(เทวดา-พรหม) บางชาติเป็นมนุษย์ บางชาติเป็นสัตว์เดรัจฉาน บางชาติเกิดเป็นเปรต/อสุรกาย บางชาติต้องตกนรก สรรพสัตว์ที่มี วิญญาณครองต้องเวียนว่ายตาย-เกิดอยู่อย่างนี้ ไม่มีที่สิ้นสุด ตาม อำนาจกฎแห่งกรรม คือบุญและบาปที่ตนเองเคยทำไว้ เหตุการณ์ ทุกอย่างที่เรารู้อยู่ทุกวันนี้ ไม่มีคำว่าโชคหรือบังเอิญ ทุกอย่างเป็นผลสืบเนื่องมาจากการกระทำของเราในอดีตทั้งสิ้น”^๙

ศาสนาพุทธไม่เป็นทั้งทุกข์นิยม (มองโลกในแง่ร้าย) หรือสุขนิยม (มองโลกในแง่ดี) พุทธศาสนาเป็น**สัจนิยม** เพราะมองสิ่งทั้งหลายตาม ความเป็นจริง(ยถาภูต) ไม่เกลี้ยกล่อมให้มีชีวิตอยู่อย่างผิดๆ ในลักษณะ เพื่อฝันถึงสวรรค์วิมานของคนโง่ ทั้งไม่สอนให้ตกใจทุกข์ร้อนจากภัย บาป ต่างๆ ที่คิดนึกกันเอาเอง พุทธศาสนาสอนอย่างตรงไปตรงมา มุ่งตอบ ปัญหาที่ว่า ทำอย่างไร จึงจะเข้าถึงความพ้นทุกข์ได้อย่างแท้จริง

คนทั้งหลายมักมองข้ามเรื่องความพ้นทุกข์ แต่มุ่งความสนใจไปที่

^๖ พระไตรปิฎก (มหาจุฬา) เล่มที่ ๓๑ หน้า ๕๗๗

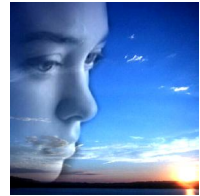
^๗ พระไตรปิฎก (มหาจุฬา) เล่มที่ ๑๖ หน้า ๒๒๓

^๘ พระไตรปิฎก (มหาจุฬา) เล่ม ๑๖ หน้า ๒๒๗

^๙ พระไตรปิฎก (มหาจุฬา) เล่ม ๑๔ หน้า ๓๕๐-๓๖๕

การแสวงหาความสุข เพราะไม่รู้ความจริงว่า ร่างกาย-จิตใจนี้เป็นกองทุกข์แท้ๆ ไม่มีทางทำให้เกิดความสุขถาวรได้จริง ยิ่งดิ้นรนแสวงหาความสุขหรือหลีกเลี่ยงความทุกข์มากเพียงใด จิตใจก็ยังมีภาวะและความทุกข์มากขึ้นเพียงนั้น เพราะไม่ว่าจะดิ้นรนเพียงใด ความสุขที่ได้มาก็ไม่เคยเต็มอิ่มและก็จะจืดจางไปอย่างรวดเร็วเสมอ ความสุขเหมือนสิ่งทีรอการไขว่คว้าช่วงซึ่งอยู่ข้างหน้า เหมือนจะไขว่คว้าได้ในตอนแรก แต่ก็จะหลุดมือไปรออยู่ข้างหน้าต่อไปอีกทุกครั้ง เป็นเครื่องขย้ำวนและเร่งรัดให้เกิดการดิ้นรนอยู่ตลอดเวลา แท้จริงความสุขที่พวกเราเที่ยว แสวงหากันนั้นเป็นเพียงภาพลวงตาที่ไขว่คว้าไม่ถึง แม้ได้ลิ้มรสเสพ สุขอยู่บ้างเป็นบางครั้ง สุดท้ายก็ต้องประสบกับความพลัดพรากอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้..เพราะ**ความตาย** เรามักคิดกันว่า ถ้าได้สิ่งนั้น ถ้ามีสิ่งนี้ก็จะมีความสุข พวกกันหลงไหลในทรัพย์สินเงินทอง ยศอำนาจ เอาแต่ดิ้นรนแสวงหาความ**สุข**สนุกสนาน โดยไม่รู้จักความสุขที่แท้จริง

พุทธศาสนาไม่ได้สอนให้แสวงหาความสุขที่เป็นภาพลวงตานั่น แต่สอนให้เรียนรู้**ทุกข์** ซึ่งเป็นความจริงของชีวิต มีแต่พุทธศาสนาเท่านั้นที่ตอบปัญหาเรื่องทุกข์,เหตุของความทุกข์ และวิธีเจริญวิปัสสนาภาวนาเพื่อความสิ้นไปแห่งทุกข์ไว้โดยตรง เพราะเมื่อเรารู้แจ้งทุกข์ก็จะเข้าถึงความพ้นทุกข์ได้อย่างแท้จริง เมื่อนั้นจึงจะได้พบกับความสุขอันเต็มบริบูรณ์ทันทีในปัจจุบันชาตินี้ ไม่ต้องรอชาติหน้า

เป้าหมายสูงสุดของพระพุทศาสนา คือความหลุดพ้นจากทุกข์ ทั้งปวงโดยสิ้นเชิง ดับภพชาติ หยุดการเวียนว่ายตายเกิด เพราะเมื่อ เราไม่เกิดอีก เราก็ไม่ต้องแก่ ไม่ต้องเจ็บ ไม่ต้องตาย และไม่ต้องตกนรก ไม่ต้องทุกข์ทรมานอีกต่อไป

กฎแห่งกรรม

กรรม หมายถึง การกระทำอันประกอบไปด้วยเจตนา คือทำด้วยความจงใจหรือตั้งใจทำ มีความหมายเป็นกลาง ไม่ว่าจะเป็นการทำดี หรือทำชั่ว ก็จัดเป็นกรรมทั้งสิ้น หากเป็นกรรมดีเรียกว่า **“กุศลกรรม”** หากเป็นกรรมชั่วเรียกว่า **“อกุศลกรรม”**

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในคัมภีร์พระไตรปิฎก จุฬกัมมวิภังคสูตร (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๑๔ หน้า ๓๕๐ ข้อ ๒๙๐ สรุปความได้ดังนี้

ทำกรรมในชาติก่อน ๆ	รับผลในชาติต่อ ๆ ไป
๑. ฆ่าสัตว์	เกิดเป็นคนอายุสั้น
๒. มีเมตตา ช่วยสัตว์	เกิดเป็นคนอายุยืน
๓. ทำร้าย กักขังสัตว์	เกิดเป็นคนไข้โรค อ่อนแอ
๔. โกรธง่าย ฉุนเฉียว	เกิดเป็นคนขี้เหล่ ไม่งาม
๕. ไม่ขี้โกรธ จิตอ่อนโยน	เกิดเป็นคนรูปหล่อ-สวย
๖. ขี้เหนียวไม่บริจาคทาน	เกิดเป็นคนยากจน
๗. ให้ทาน บริจาคทรัพย์	เกิดเป็นคนฐานะร่ำรวย
๘. อ่อนน้อมถ่อมตน	เกิดในตระกูลสูง มียศ
๙. สนทนากับนักบวช	เกิดเป็นคนเรียนเก่ง
๑๐. ประพฤติผิดในกาม	ผิดหวังบ่อย ผิดเพศ
๑๑. มักพูดเท็จ	มักถูกใส่ร้าย ป้ายสี
๑๒. มักพูดส่อเสียด	ไม่มีเพื่อนคบ
๑๓. มักพูดคำหยาบ	มักได้รับข่าวร้ายบ่อย ๆ
๑๔. มักพูดเพื่อเจ้า	มีวาจาไม่น่าเชื่อถือ
๑๕. ดื่มสุรา เสพสิ่งมีนเมา	เป็นคนวิกลจริต

กฎแห่งกรรมในจุฬามณีวิภังคสูตร ยืนยันได้ถึงความจริงแท้ในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ที่แตกต่างจากศาสนาอื่นอย่างสิ้นเชิงว่า “สิ่งที่เราประสบอยู่ทุกวันนี้ เป็นผลสืบเนื่องมาจากการกระทำของตนเองในอดีตทั้งสิ้น ไม่ใช่ใครที่โหมมาดลบันดาล หรือลงโทษ”

บางคนกล่าวแย้งว่า “ถ้ารอแต่บุญเก่า ไม่อ่านหนังสือ จะสอบได้อย่างไร?” ก็ขอตอบว่า “แน่นอนว่าจะสอบได้ต้องอ่านหนังสือ แต่ถ้าไม่มีบุญกุศลที่เคยทำไว้ในอดีตช่วยให้มาเกิดเป็นคน จะอ่านหนังสือได้หรือ?”

กรรมและการให้ผลของกรรมเป็นกระแสต่อเนื่องมาจากการกระทำของบุคคลที่ยังมีกิเลสตัณหา ดังพระพุทธเจ้าตรัสว่า “ตัณหาทำคนให้เกิดอีก จิตของคนนั้นย่อมพล่านไป เวียนว้ายในวัฏฏสงสาร กรรมเป็นที่ไปในเบื้องหน้าของสัตว์”^{๑๐} ตัวอย่างในยุคปัจจุบัน เช่น

เมื่อปี (๒๕๕๑) ที่ผ่านมา ชายสูงอายุคนหนึ่ง อายุ ๕๓ ปี บ้านอยู่ ไกลวัดสามง่าม ถ.สุพรรณบุรี อ.บางบัวทอง จ.นนทบุรี เขาถูกไฟฟ้าช็อตจนไหม้เกรียม หมอต้องตัดมือทั้ง ๒ ข้าง หลวงพ่อพระครูวิสุทธิธรรมาธิญาณบอกว่า ชายผู้นี้เป็นญาติของตนเอง ตอนหนุ่มเป็นคนเกเรมาก เมื่อเมาเหล้าแล้วชอบชกต่อย บางครั้งต่อยแม้กระทั่งพ่อตนเอง ..นี่อาจจะเป็นกฎแห่งกรรมที่เขาเคยใช้มือต่อยพ่อตนเอง ..บัดนี้ถูกตัดไปแล้ว

มนุษย์ทุกคนย่อมเคยทำทั้งความดีและความชั่ว ความดีส่งผลให้ประสบกับความสุภาพความเจริญ ส่วนความชั่วส่งผลให้ประสบกับความเดือดร้อนในที่สุด ฉะนั้น คนฉลาดพึงเลือกทำแต่กรรมดี แม้จะรู้สึกเหมือนยาขมในตอนแรก แต่จะอำนวยประโยชน์สุขมาให้ในที่สุด

^{๑๐} พระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๑๕ ข้อ ๕๗ หน้า ๗๐

พินกรรม

เวียนว่ายตาย-เกิด ๓๑ ภูมิ				
วิธีดำเนินไป	๓๑ ภูมิ	โลก ๓	ภูมิ ๓	ภูมิ ๒
อรุปรมาณ ๔ หรือ อรุปรมาณปัตติ ๕	๔. เหนาสัญญานาสัญญาตนะ ๓. อากิญจัญญาตนะ ๒. วิญญาตัญญาตนะ ๑. อากาสานัญญาตนะ	พรหมโลก ๒๐ ชั้น	อรุปรมาณปัตติ ๕	๒๖ ชั้นฟ้า / เทวภูมิ
สุทธาวาส ๕ สำหรับ พระอนาคามี	๔. สุทัสสี ๕. อภินิฐา ๓. สทัสสา ๒. อตปปา ๑. อวิหา			
	๒. สัตถุญีสัตถ์ ๑. เวทปผลา			
ตติยฉาน	๓. สุภกิมหา ๒. อัปปมาณสุภา ๑. ปริตตสุภา			
หุตติยฉาน	๓. อาภัสสรา ๒. อัปปมาณภา ๑. ปริตตภา			
ปฐมฉาน	๓. มหาพรหมา ๒. บุโรหิตา ๑. ปาริสัชชา			
รักษาศील ประพฤตีสุจริต ๓ กุศลกรรมมถ ๑๐ บำเพ็ญทาน	๖. ปรินิมมิตวสวัตติ ๕. นิมมานรติ ๔. ตูลิต ๓ ยามา ๒. ดาวดึงส์ ๑. จาตุมมหาวิหิกา		สวรรค์ ๖ ชั้น	
รักษาศील ๕	มนุษย์	โลก		
ประพฤตีสุจริต ๓ อกุศลกรรมมถ ๑๐	เดรัจฉาน เปรต (๔ ประเภท) อสุรกาย (๓ประเภท) นรก (๔๕๗ขุม)	อภายภูมิ	๕ ชั้นดิน	

ศาสนาและลัทธิความเชื่อในโลกนี้ มีมากมาย ส่วนใหญ่จำแนกภพภูมิหลังความตายไว้เพียง ๒ ภูมิ คือนรกและสวรรค์ กล่าวได้ว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนา เดียวที่จำแนกภพภูมิของสัตว์ไว้อย่างครบถ้วนถึง ๓๑ ภูมิ และบอกวิธีดำเนินไปสู่ภูมินั้น ๆ ไว้เป็นอย่างดี มี กระบวนการที่สามารถปฏิบัติให้เห็นจริงได้ในชาตินี้ ไม่ต้องรอชาติหน้า

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในอภินนทกสูตร^{๑๑}ว่า นรก-สวรรค์ ใครจะเชื่อ หรือไม่เชื่อ เราไม่อาจบังคับได้ แต่ถ้าเชื่อจะมีผลดี ๒ ประการ คือ

๑. จะทำให้ชีวิตของเขามีแต่ความสุขความเจริญ เพราะ ไม่กล้าทำความชั่ว กลัวว่าตายแล้วจะไปตกนรก แล้วหันมามุ่งทำแต่ คุณงามความดี เพื่อจะได้ไปเกิดในสวรรค์ในชาติหน้า

๒. ถ้าเกิดนรกมีจริง เขาก็ไม่ต้องไปตกนรกเพราะมุ่งทำแต่ คุณงามความดีมาโดยตลอด

แต่ถ้าไม่เชื่อจะได้รับผลเสีย ๒ ประการเช่นกัน คือ

๑. ชีวิตในชาติปัจจุบันจะไม่พบกับสุขแท้ ไหลไปตามกระแสตัณหา เมื่อหมดเชื้อเต็มเปลวไฟแห่งความกระหายอยาก ก็จะประสบทุกข์ อย่างแสนสาหัส โดยมองไม่เห็นหนทางแก้ หลายคนสร้างแต่ความ เดือดร้อน ให้แก่ตนเองและผู้อื่นอยู่เสมอ ในที่สุดก็ต้องไปอยู่ในคุก

๒. ถ้าหากนรกมีจริง เขาก็จะต้องตกนรกอย่างแน่นอน

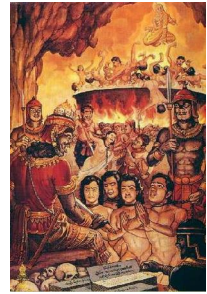
สรุปว่า ถ้าเชื่อจะมีแต่กำไรและเสมอทุน แต่ถ้าไม่เชื่อจะมีแต่ขาดทุนกับขาดทุน

^{๑๑} พระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่ม ๑๓ หน้า ๙๘

สภาพความเป็นอยู่ในนรก

พระพุทธเจ้าตรัสบอกสภาพความเป็นอยู่ในนรกไว้ว่า “พวกคนฆ่าสัตว์ ด้กสัตว์ พวกโจรและพวกที่กล่าวอ้างโทษว่าเป็นคุณ พวกเขาจะถูกนายนิรยบาลเช่นฆ่าด้วยหอก ด้วยค้อนเหล็ก ด้วยลูกศร และศิระจะปักดิ่งลงไปยังแม่น้ำกรด

ส่วนคนผู้ตัดสินใจดีไม่เป็นธรรม จะถูกนายนิรยบาลทุบตีด้วยค้อนเหล็กทุกเย็น ทุกเช้า ต่อแต่นั้นจะต้องกินอาเจียนที่สัตว์นรกเหล่านี้นคายออก ผุงกา ผุงสุนัขจิ้งจอก ผุงแร้งก็พากันรุมจิกกัดสัตว์นรกนั้น หญิงที่ทำแท้งทั้งหลายจะต้องย่างเหยียบ..บนคมมีดอันคมกริบที่ไม่รุกรมย์ แล้วตกไปยังแม่น้ำเวตตรณีซึ่งข้ามไปได้ยาก ต้นจิวทั้งหลายล้วนแต่เป็นเหล็กมีหนามยาว ๑๖ องคุลี ห้อยย้อยปกคลุมแม่น้ำเวตตรณีทั้ง ๒ ฝั่ง สัตว์นรกเหล่านั้นถูกทิ่มแทงกลิ้งกลับเอาศิระลงเบื้องล่าง ตกลงไปเป็นจำนวนมาก

ส่วนบุคคลผู้ทำการคดโกงทรัพย์ ถูกกรรมของตนหุ้มห่อไว้ ไม่มีทางป้องกันได้เลย จึงต้องนอนกลิ้งกินเบ็ดนรกอยู่อย่างนั้น”

มีรายละเอียดบันทึกอยู่ในพระไตรปิฎกต่อไปนี้

๑. โกกาลิกสูตร พระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๒๕ หน้า ๖๖๑
๒. สังคิจชาตก พระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๒๘ หน้า ๔๗
๓. อัตตทัณฑสูตร พระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๒๙ หน้า ๔๘๒
๔. ชัคควิสานสูตร พระไตรปิฎก(มหาจุฬาย) เล่มที่ ๓๐ หน้า ๔๐๕
๕. เนมิราชชาตก พระไตรปิฎก (มหาจุฬา) เล่มที่ ๒๘ หน้า ๒๕๘

กฎการเวียนว่ายตาย-เกิด ไม่ใช่ความเชื่อในพุทธศาสนาหรือศาสนาใดศาสนาหนึ่ง แต่เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่อยู่คู่จักรวาล พระพุทธเจ้าจะอุบัติขึ้นในโลกหรือไม่ก็ตาม กฎเกณฑ์นี้ก็มีอยู่ก่อนแล้ว พระพุทธองค์เป็นเพียงผู้เดียว ที่รู้แจ้งกฎธรรมชาตินี้อย่างทะลุปรุโปร่ง เปรียบเหมือนกระแสไฟฟ้าที่เราใช้หุงข้าว ดูโทรทัศน์ ส่องแสงสว่าง อยู่ทุกวันนี้ กระแสไฟฟ้ามิใช่เริ่มมีขึ้นเมื่อมนุษย์ได้ค้นพบหลอดไฟฟ้า แต่กระแสไฟฟ้าเป็นพลังงานธรรมชาติที่มีอยู่ก่อนแล้วคู่โลก มนุษย์ ค้นพบหรือไม่ก็ตาม กระแสไฟฟ้าก็มีอยู่แล้ว การเวียนว่ายตาย-เกิด, นรก-สวรรค์ก็เช่นเดียวกัน พระพุทธเจ้าเป็นเพียงผู้เดียวที่รู้แจ่มแจ้ง กฎเกณฑ์นี้อย่างทะลุปรุโปร่งว่า.. “ถ้ามนุษย์ยังมีกิเลสตัณหาในจิต ก็ยัง ต้องเวียนว่ายตาย-เกิดไม่มีที่สิ้นสุด ตามอำนาจบุญ-บาปที่ตนเองได้เคย ทำไว้ ต่อเมื่อเขาเบื่อหน่ายการเวียนว่ายตายเกิด แสวงหาวิธีตัดวงจรมันนี้ เสีย ด้วยการเจริญ**วิปัสสนา**ดำเนินตามมรรคมีองค์ ๘ บรรลุถึง**นิพพาน** เมื่อนั้นเขาจึงจะหลุดพ้นจากความทุกข์และการตกนรกได้อย่างสิ้นเชิง”

สัตว์ทุกชีวิตต้องเวียนว่ายอยู่ใน ๓๑ ภูมิ^๒ คือ พรหม ๒๐ ภูมิ^๓, เทวดา ๖ ภูมิ^๔, มนุษย์ ๑ ภูมิ^๕ อสุรกาย ๑ ภูมิ, เปรต ๑ ภูมิ^๖, สัตว์เดรัจฉาน ๑ ภูมิ^๗, นรก ๑ ภูมิ(มี ๘ ขุม)^๘

^๒ อภิธมฺมตถสฺกคฺคปาฬิยา สห อภิธมฺมตถวิภาวิณี ปริจเฉทที่ ๕

^๓ พระไตรปิฎกเล่ม ๒๑ หน้า ๑๘๗ , และ เล่ม ๒๐ หน้า ๓๖๐

^๔ พระไตรปิฎกเล่ม ๑๓ หน้า ๕๖๙ , และ เล่ม ๒๖ หน้า ๒๖

^๕ พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ หน้า ๓๕๐ , และ เล่ม ๓๑ หน้า ๓๙๒

^๖ พระไตรปิฎกเล่ม ๒๖ หน้า ๑๖๘ , และ เล่ม ๒๓ หน้า ๓๐๒

^๗ พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ หน้า ๒๑๔

^๘ พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ หน้า ๒๙๕ , และ เล่ม ๒๘ หน้า ๔๗

พิสูจน์ : การเวียนว่ายตายเกิด

ปัจจุบันเป็นยุควิทยาศาสตร์ หลักวิชาการต่างๆ ต้องผ่านการทดสอบทางวิทยาศาสตร์เสียก่อนจึงจะเชื่อถือได้ รายชื่อ หนังสือเขียนโดยศาสตราจารย์ฝรั่ง ที่ยืนยันว่า “ชาติหน้ามีจริง”

๑. “20 ผู้กลับชาติมาเกิด” โดย Ian Stevenson, M.D. (ศ.นพ. เอียน สตีเวนสัน) มหาวิทยาลัยเวอร์จิเนีย พิมพ์โดยอภิธรรมมูลนิธิ อ. พุทธมณฑล จ. นครปฐม

๒. “ชาติภพ” โดย Brian L. Weiss, M.D. มหาวิทยาลัยไมอามี แพลโดย จูไรรัตน์ อารยะกิตติพงศ์ สำนักพิมพ์มติชน ถ.เทศบาลนฤมาล ประชาชื่น ๑ กรุงเทพฯ

๓. ประจักษ์พยานตายแล้วเกิด โดย ดร. บุญย์ นิลเกษ โรงพิมพ์สหมิตรออฟเซท ๔๘ / ๕๔ ถนนพระสุเมรุ บ้านพานถม พระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐, พิมพ์ครั้งที่ ๓

๔. จิตใต้สำนึกกับการระลึกชาติ โดย Jess Stearn แพลโดย “ทศยุทธิ์” สำนักพิมพ์เรื่องบุญ ม.๗ ต.บางกระสอ อ.พระประแดง จ. สมุทรปราการ

๕. ๒๕ ผู้ระลึกชาติ โดย นที ลานโพธิ์ สำนักพิมพ์ธาร บัวแก้ว เลขที่ ๒๕/๕/๕๕ ซ.หมู่บ้านเจริญรัตน์ ถ.ประชาราษฎร์ ๑๖ ต.ตลาดขวัญ อ. เมือง จ.นนทบุรี

๖. Tucker, Jim B. (2005). **Life Before Life: A scientific Investigation of Children's Memories of Previous Lives**, St. Martin's Press, New York, 256pp. ISBN 0-312-32137-6

เนื้อหาของหนังสือทั้ง ๗ เล่มนี้จะบอกให้รู้ว่า การเวียนว่าย ตาย-เกิด นรก สวรรค์ เป็นเรื่องจริง มิใช่เป็นแค่ความเชื่อ ถ้าไม่จริง เด็กอายุแค่ ๔-๕ ขวบ จะรู้จักชื่อของญาติพี่น้องตนเองในชาติก่อน ได้อย่างไร โดยที่ ศ.นพ. เอียน สตีเวนสัน ได้นำเด็กคนนั้นไปหาญาติ พี่น้องตามที่เด็กกล่าวอ้างจนพบจริงๆ กว่า ๓,๐๐๐ ตัวอย่างทั่วโลก

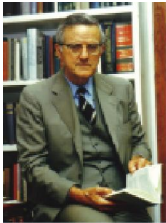
Twenty Cases Suggestive of Reincarnation

โดย Ian Stevenson M.D.

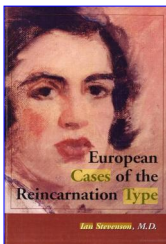
จัดพิมพ์โดย University of Virginia Press, 1980

ISBN 0813908728 , 9780813908724

**ผู้สนใจ เข้าไปอ่านได้ที่ www.montasavi.com

Stevenson, Ian (1974). *Twenty cases suggestive of reincarnation*, second (revised and enlarged) edition, University of Virginia Press. [ISBN 9780813908724](https://doi.org/10.1017/9780813908724)

Stevenson, Ian (1997). *Reincarnation and Biology: A Contribution to the Etiology of Birthmarks and Birth Defects Volume 1: Birthmarks and Reincarnation and Biology: A Contribution to the Etiology of Birthmarks and Birth Defects Volume 2: Birth Defects and Other Anomalies*. Praeger Publishers, Westport, Connecticut, and London. [ISBN 0-275-95282-7](https://doi.org/10.1017/9780275952827)

ต้มลูกสุนัขทั้งเป็น..ชดใช้กรรมภายใน ๗ วัน

พระเทพสิทธิธมฺม (บุญสิน อุตตมชาโต) ป.ธ.๙ ,M.A.,Ph.D.ปัจจุบันเป็นเจ้าอาวาสวัดดุสิตาราม วรวิหาร แขวงอรุณอมรินทร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ท่านเล่าให้ฟังว่า..

“เมื่อหลายปีก่อน ท่านได้รับนิมนต์ไปสวดศพแม่ครัวที่วัดแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ แม่ครัวผู้นี้เป็นมารดาของข้าราชการระดับสูงท่านหนึ่ง กรรมที่ทำให้เธอต้องมาพบอุบัติเหตุถึงแก่ความตายนั้น เรื่องมีอยู่ว่า วันหนึ่ง แม่ครัวผู้นี้เห็นว่า เนื้อหมูที่นำมาสับเพื่อเตรียมทำข้าวต้มเลี้ยงแขกในงานศพนั้นหายไปอย่างผิดปกติ ทั้งๆ ที่เพิ่งสับเสร็จไม่นาน แต่หันไปหยิบเครื่องปรุง พอหันกลับมาก็อีกที เนื้อหมูที่สับวางไว้ บนเขียงปรากฏว่า เนื้อหมูอันตรธานหายไปหมด โดยไม่มีร่องรอย พอถามคนโน้นคนนี้ก็ไม่มีใครรู้เรื่อง เพราะต่างก็วุ่นกับงาน แรกๆ เธอก็ คิดว่าไม่เป็นไร แต่ครั้งเป็นอย่างนี้บ่อยครั้งเข้า เธอจึงอดรันทนไม่ได้ จึงวางแผนที่จะจับเจ้าขโมยตัวดี

เธอทำที่เป็นลับเนื้อหมูวางไว้บนเขียงเหมือนเดิม แล้วก็แสวงหันทไปทำอย่างอื่น แต่ทว่าตาคอยแอบจับจ้องอยู่ที่เขียงไม่ตลอดเวลา ทันใดนั้นก็มีส่วนสุนัขดมโชตัวหนึ่ง ซึ่งแอบซ่อนอยู่ใต้โต๊ะนั่นเอง ปีนขึ้นมากิน เนื้อหมูสับจนหมดอย่างรวดเร็ว แล้วก็กระโดดวิ่งหนีไป เมื่อเห็นว่า เจ้าหัวขโมยเป็นลูกสุนัข เธอจึงรู้สึกโกรธแค้นมาก จึงได้ วางแผนที่จะจัดการเจ้าลูกสุนัขตัวนี้ ดังนั้น ในวันรุ่งขึ้นเธอก็ทำที่สับเนื้อหมูทิ้งไว้บนเขียงเหมือนเช่นเคย แต่คราวนี้เธอไม่ได้วางเขียงไว้ที่เดิม แต่กลับนำเขียงไปพาดกับปากหม้อข้าวต้มใบใหญ่ที่กำลังเดือดพลั๊ก ๆ อยู่

จากนั้น เธอจึงเดินออกไปแอบดูอยู่ใกล้ๆ ฝ่ายเจ้าลูกสุนัข เมื่อเห็น
ไม่มีคนอยู่ตรงนั้น มันจึงกระโดดเต็มแรงเพื่อขึ้นมากินเนื้อหมูสับอย่างเคย
แต่ทว่า ปลายไม้ที่วางหมิ่นๆ พาดกับปากหม้อข้าวไว้นั้นได้กระดกขึ้นมา

ทำให้เจ้าลูกสุนัขตกลงไปในหม้อข้าวต้มที่กำลังเดือด
พลั๊กๆ ทันที ผลคือตายคาที่ โดยไม่มีโอกาสได้ร้องสัก
แอะเดียว..อนิจจาเจ้าหมาน้อย

เวลาผ่านไป ๗ วัน ครบวันที่ลูกสุนัขตายพอดี วันนั้นมีงานศพที่วัด
แม่ครัวคนนี้ก็ได้อำนาจไปรับงานจัดเลี้ยงเหมือนเดิม วันแรกของงานศพ เธอ
จึงได้ต้มข้าวต้มหมูเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา ขณะที่ข้าวต้มกำลังเดือด
พลั๊กๆ อยู่ นั่น เธอก็บอกคนงานให้มาช่วยยกหม้อข้าวต้มลงจาก เตาไฟ
แต่แล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น หูหิ้วหม้อข้าวต้มข้างที่เธอ ถือนั้น
เกิดหักหลุดจากมือ ตัวเธอจึงถลาลื่นหัวที่ตกลงไปในหม้อข้าวต้ม ไปใหญ่ที่
กำลังเดือดพลั๊กๆ นั้น ตายทันที โดยไม่ทันได้ร้องสักแอะเดียว เป็นชะตา
กรรมเดียวกับที่เธอทำกับเจ้าลูกสุนัขตัวนั้นอย่างไม่ผิดเพี้ยน!^{๑๙}

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า

“บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นสตรีก็ตาม เป็นบุรุษก็ตาม เป็นผู้ฆ่า
สัตว์ เป็นคนหยาบขำ มีมือเปื้อนเลือด ผักไฟในการประหัตประหาร
ไม่มีความกรุณาในสัตว์ทั้งหลาย เพราะ กรรมนั้นที่เขายึดมั่นไว้อย่าง
นั้น หลังจากตายแล้ว เขาจึงไปเกิดในอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก ถ้าไม่
ไปเกิดในอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก กลับมาเกิด เป็นมนุษย์ในที่ใดๆ
เขาก็จะเป็นคนมีอายุสั้น”^{๒๐}

^{๑๙} ผู้จัดการออนไลน์ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เวลา ๑๔:๓๕ น.

^{๒๐} พระไตรปิฎก (มหาจุฬา) เล่มที่ ๑๔ ข้อ ๒๙๐ หน้า ๓๕๐

เด็กกระลึกชาติ..บอกหายถูก ๑๐ งวดซ้อน

เด็กชายธนพัฒน์ คำพลีก (ฟู้ด) อายุ ๓ ขวบเศษ เป็นบุตรชายของ นายสมคิด คำพลีก และนางศศิประภา คำพลีก (ม่วง) อยู่บ้านเลขที่ ๒๓๘ หมู่ ๕ ต.ดีลัง อ.พัฒนานิคม จ.ลพบุรี

น้องฟู้ดบอกว่า ชาติก่อนเขาคือ นายกอน ประจงแต่ง

นายกอน ประจงแต่ง..เขาเป็นใคร ?

นายกอน เกิดวันเสาร์ ที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๕ ปีมะโรง บ้านเลขที่ ๒๖ หมู่ ๕ ต.ดีลัง เป็นบุตรชายของพ่อหลาบ คุณแม่เงิน ประจงแต่ง แต่งงานกับนางเจี๊ยะ ศรประสิทธิ์

นายกอน เป็นผู้ขยันทำมาหากิน และช่วย เหลือสังคม วันที่ ๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๗ บั้มน้ำ วัดเกิดขัดข้องตูดน้ำไม่ขึ้น นายกอนจึงได้ลงสระน้ำ ไปซ่อมท่อ ก่อนลงไปนั้นได้ยกคัตเอ๊าท์เรียบร้อย ขณะที่ตรวจสอบหัวกะโหลกบ้มีอยู่ พลันนั่นเอง.. นายกอนก็มีอาการชัก กระตุก ตาค้าง เพราะถูกไฟดูด พระครูเกษมธรรมวิสุทธ์เจ้าอาวาสวัดเขาดีลัง ได้ยินเสียงนายกอนร้อง จึงพากันไปดู แล้วช่วยกันนำร่างของนายกอน ซึ่งหมดลมหายใจแล้ว ขึ้นจากสระน้ำ

๑๐ ปีผ่านไป วันที่ ๙ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ นางศศิประภา ก็ให้กำเนิด บุตรชายตั้งชื่อว่า เด็กชายธนพัฒน์ และชื่อเล่นว่า “น้องฟู้ด” เมื่อเขาพูด ได้ ใครเรียกชื่อน้องฟู้ด เขาก็จะบอกว่าชื่อ “กอน” ไม่ได้ชื่อฟู้ด ครั้งหนึ่ง คุณม่วงไปจุดธูปอธิษฐานขอโชค ที่ศาลเจ้าพ่อในหมู่บ้าน ขณะที่อธิษฐานอยู่ในใจนั้น น้องฟู้ดก็บอกว่า “สาธุงวดนี้ขอให้แม่ถูกหาย”

ผู้เป็นแม่ก็ประหลาดใจว่า ลูกชายรู้ได้อย่างไรว่าตนขอหวยจากเจ้าพ่อ และก็อึดจรรยา งามวณั้นคุณแม่ถูกหวยหลายแสนบาท

น้องฟู้ดหรือนายกอนเริ่มจดจำอดีตชาติได้ นายเด่นลูกน้องเก่า สมัยเป็นสารวัตรกำนันมาที่บ้าน น้องฟู้ดก็ทักทันทิวว่า “มาทำไมไอ้เด่น” คุณม่วงต้องคว่า “เป็นเด็กเป็นเล็กเรียกเขาไอ้ทำไม เรียกเขาว่าลุงซิ”

ครั้งแรกที่น้องฟู้ดพูดได้ จะรบเร้าแม่และยาย ว่า “ไปหาเจี๊ยะ..ไปหาเจี๊ยะ”ทุกวัน จนต้องพาไปหา คุณเจี๊ยะ ครั้งแรกคุณเจี๊ยะก็ไม่เชื่อสักเท่าไร เพราะเพียงแต่ได้ยินเขาพูดกัน จะเป็นไปได้ได้อย่างไร ครั้งแรกที่น้องฟู้ดไปเห็นหน้าคุณเจี๊ยะ เขาจะเขินอายเพราะได้พบภรรยาที่ ปัจจุบันอายุ ๕๕ ปีแล้ว

นักข่าวเล่าว่า “น้องฟู้ดพาผมไปขับรถถีบ แสดงวิธีขับให้ดูว่าในอดีตเคยขับ คุณม่วงบอกผมว่า เขาขึ้นรถกระบะพ่อของเขาครั้งแรก เขารู้หมดว่า จะต้องเปิดไฟอย่างไรจะต้องทำอะไร พ่อแม่เก่าก็จำชื่อได้หมด

น้องฟู้ดพาผมไปที่บ้านคุณเจี๊ยะ พอไปถึงเขาก็ขึ้นไปนั่งตักของอดีต ภรรยา จากนั้นก็ลงไปเล่นตามประสาเด็ก ๆ แต่เมื่อเล่น ๆ ไปเขาก็ชำเลื่อง ตูภรรยาของเขาเหมือนกับว่าความทรงจำเก่า ๆ กลับมา น้องฟู้ดพาผม ไปดูโรงสีไปห้องนอนเขา เข้าไปไหว้พระ ปรากฏว่าตรงนี้เอง ผมกดชัตเตอร์ ถ่ายรูปไม่ลง แต่พอถ่ายอีกครั้ง กลับเป็นภาพเบลอ ๆ เหมือนมือไม่นิ่ง แต่ภาพออกมาคล้ายคนโตะหรือคล้ายนายกอน แต่พอถ่ายอีกภาพก็เป็น ภาพน้องฟู้ดปกติ จากนั้นเขาพาไปดูโรงสีข้าว เขาก็ทำให้ดูว่าสีข้าวอย่างไร”^{๒๑}

^{๒๑} จากหนังสือ “เชื่อหรือไม่” ฉบับที่ ๑๘ ปี ๒๕๕๒

ครูบัวไข..กลับชาติมาเกิดเป็น ด.ช.ชนัย ชุมล้ายวงศ์

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ วันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๒๑ ได้ลงข่าวว่า

“พบเด็กกระลิกชาติ เผยความหลังชาติก่อนเป็น ครูถูกคนร้ายยิงตาย มีลูก ๕ คน เมื่อเมียเก่าและลูกๆ ได้ยินเรื่องราวถึงกับตะลึงเพราะรู้เรื่องชาติก่อนได้ถูกต้อง”

ด.ช.ชนัย ชุมล้ายวงศ์ (พ.ศ. ๒๕๒๑) เป็นบุตรนาย คำน-นางสมคิด บ้านเลขที่ ๖๐๘ หมู่ ๑ ต.พิบูลย์ อ.ตะพานหิน จ.พิจิตร

นางพรม เบญจทอง ผู้เป็นยายได้เปิดเผยว่า มารู้อวาระลิกชาติได้ก็เพราะ ด.ช.ชนัยได้เล่าเรื่องแต่ชาติปางก่อนให้ฟังว่า เมื่อชาติก่อนตัวเองเป็นครูชื่อบัวไข หล่นนาค สอนอยู่ที่โรงเรียนท่าบ่อ ต.บางหว้า อ.ตะพานหิน จ.พิจิตร จากนั้น ด.ช. ชนัยยังได้เล่าว่า แต่เดิมตนมีภรรยาชื่อนางสวน มีลูก ๕ คนด้วยกันเป็นหญิง ๓ ชาย ๒ คนโตชื่อ น.ส.บรรจง หรือ ตีม คนที่สองชื่อ น.ส. เบญจจา หรือต้อย ทั้งสองคนนี้เป็นฝาแฝด คนที่สามชื่อ นายณรงค์ คนที่สี่ชื่อ นายบุญเทียม และคนสุดท้ายชื่อ น.ส. น้ำค้าง

นางพรม เมื่อรับฟังเรื่องราวจากหลานชายวัย ๓ ขวบ ในตอนแรกก็ เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง อยู่มาวันหนึ่ง ด.ช.ชนัยได้พยายามหนีออกจากบ้านขึ้นรถประจำทางไปที่ อ. ตะพานหิน เพื่อไปเยี่ยมลูกๆ นางพรมจึงต้องตามไปด้วย เมื่อพบกันและเล่าความหลังให้ฟัง ก็ปรากฏว่าฝ่ายครอบครัวของนางสวนเชื่อสนิทว่า ด.ช.ชนัยคือครูบัวไขในชาติก่อน นอกจากนี้ ด.ช.ชนัยยังสอบถามนางสวนว่า ของมีค่าที่ให้เก็บนั้นยังอยู่ดีหรือ ซึ่งด.ช.ชนัยหมายถึงปืนสองกระบอกพร้อมกับบอกที่ซ่อนของ ต่อมาแม่ของเขาก็ถามขึ้นอีกว่า แล้วอะไรของลูกนี่นี่ก็ออกว่ายังมีอะไรบ้าง เด็กก็บอกว่า พระของผมนั้นยังมีอยู่

พวกหนึ่ง แม่ถามว่าพระของลูกมีอยู่กี่องค์ เด็กบอกว่า พระของผมมีอยู่ สามองค์เป็นพระเครื่องนาง พญา เมียเขาก็บอกว่าเป็นความจริงทุกอย่าง ต่อจากนั้น แม่ก็ไปหยิบเข็มขัดที่เป็นช่องสำหรับใส่ลูกกระสุนปืน คาดเอา ๕ - ๖ สาย ทำเหมือนจะเสีงหายแล้วพูดว่า เข็มขัดกระสุนเหล่านี้ หาก ลูกจำได้ว่าอันไหนเป็นของลูกก็หยิบขึ้นมา ถ้าหยิบไม่ถูกจำไม่ได้ก็ เป็นอันว่าไม่ใช่ลูกของแม่

ตอนนั้นยายของเด็กรู้สึกตื่นเต้นใจคอไม่สบาย เพราะกลัวว่า หลานชายจะหยิบผิด และกลัวเขาจะว่ายายพาหลานมาหลอกหลวงเขา ทำให้คิดวุ่นวายใจ คอยจ้องดู ว่าเด็กจะหยิบถูกหรือผิด เป็นการตัดสินใจครั้ง ใหญ่ แต่เมื่อเด็กมอดูแล้วก็ไม่ได้ชักช้าเสียเวลาหยิบเข็มขัดสายหนึ่ง ยังมีลูกกระสุนปืนเสียบอยู่ ๓ ลูกออกมาสูงขึ้น บอกว่า แม่ เข็มขัดลูกปืนเส้น นี้เป็นของฉัน เมื่อผู้เป็นแม่ในชาติก่อนเห็นเช่นนั้นก็ร้องไห้โฮ และพวง ญาติๆ ก็ร้องไห้ตามไปด้วย ส่วนยายที่ใจกำลังเต้น กุกกักอยู่นั้นก็ค่อยโล่งอก หายใจทั่วท้อง เมื่อพ่อแม่ เขารับว่า “ถูกต้องแล้ว เป็นครุบัวไซ้มาเกิดแน่แล้ว”

สัตว์ทั้งหลายตายแล้วไม่สูญ เวียนว่ายตายเกิดไปตามอำนาจกิเลส ตัณหาแห่งตน ดังที่พระพุทธเจ้าเคยตรัสกับพระอนนทที่ไว้ว่า

“ลูกก่อนอนนท! กรรมชื่อว่าเป็นไรนา วิญญาณชื่อว่ามี **ตัณหา** ชื่อว่า ย่างเหนียวในเมล็ดพืช วิญญาณดำรงอยู่ได้เพราะธาตุหยาบ มี **อวิชชา** เป็นเครื่องกั้น มีตัณหาเป็นเครื่องผูกใจ การเกิดใหม่จึงมีต่อไป อีก” **“ตัณหา** ทำให้สัตว์ต้องเกิดอีก จิตของสัตว์ย่อมแล่นไป สัตว์ที่ยังต้อง เวียนว่ายในสังสารวัฏฏ์ ย่อมไม่อาจหลุดพ้นจากทุกข์ไปได้”^{๒๒}

^{๒๒} พระไตรปิฎก (มหาจุฬา) เล่มที่ ๒๐ หน้า ๓๗๙ , เล่มที่ ๑๕ หน้า ๒๒๓

นักวิทยาศาสตร์นาซา..บอกวิธีเดินทางข้ามภพ

ดร.วรภัทร์ ภูเจริญ อดีตนักวิจัยนาซา NASA

ปริญญาตรี เคมีเทคนิค จากจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย

ปริญญาโท ด้านวิศวกรรมวัสดุศาสตร์ จาก

Youngstown State University, U.S.A.

ปริญญาเอก ด้านเครื่องกลและวัสดุศาสตร์

Cleveland State University, U.S.A.

ได้รางวัลผลงานดีที่สุดในโลก ด้านเครื่องยนต์ไอพ่น เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๘ ในนาม NASA ณ เมืองซานดิเอโก สหรัฐอเมริกา

ท่านได้อธิบายสมการ การเดินทางข้ามภพ ไว้ว่า

E (พลังงาน) = m (มวลของสาร) \times c (ความเร็วแสง) ยกกำลัง

สอง สมการนี้เป็นต้นกำเนิดระเบิดปรมาณู อาศัยการแตกตัวของสสาร

แสงมีอัตราเร็วแสงที่ปัจจุบันวัดกันได้ที่ ๒๙๙,๗๙๒.๔๕๘ก.ม./วินาที ๑ ปี

จูเลียน(๓๖๕.๒๕วัน) แสงเดินทางได้ ๙,๔๖๐,๗๓๐,๔๗๒,๕๘๐.๘ กม.

หรือ ๙.๔๖๐๗x๑๐ ยกกำลัง ๑๒ โดยประมาณ กาแล็กซี (Galaxy)ของ

เราชื่อ “กาแล็กซีทางช้างเผือก”(The Milky Way Galaxy) อยู่ห่างจาก

กาแล็กซีเพื่อนบ้านที่ชื่อว่า “แอนโดรเมดา” (Andromeda galaxy) ๒.๓

ล้านปีแสง ดังนั้นการเดินทางไปยังอีกกาแล็กซีที่ใกล้ที่สุด ถ้าจะให้ใช้

เวลาแค่ปีเดียว ต้องเคลื่อนที่เร็วกว่าความเร็วแสง ๒.๓ ล้านเท่า ของ

อัตราความเร็ว ๒๙๙,๗๙๒.๔๕๘ กม./วินาที มันเป็นไปได้ที่ร่างกาย

มนุษย์จะทนแรงกดดันของอากาศที่เกิดจากความเร็วนั้น ลองคิดถึงเวลาที่

ที่ขับรถเร็วสมมุติความเร็ว ๒๒๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง นั่นเป็นความเร็วที่

น้อยมากด้วยซ้ำ เรายังรู้สึกตึง ๆ หรือว่าคนที่เคยเล่นบันจีจัมก็คงรู้สึกได้อีกแบบที่คล้าย ๆ กัน หนทางที่เป็นไปได้ที่เราจะเดินทางไปยังกาแล็กซีแอนโดรเมดา เราต้องไปในรูปแบบพลังงาน ตามสูตร

$$E(\text{พลังงาน}) = m(\text{มวลของสาร}) \times c(\text{ความเร็วแสง})^2$$

นั่นก็คือการสลายมวลอนุภาคร่างกายเราเป็นพลังงานแล้วเดินทางไป เมื่อถึงปลายทางก็เปลี่ยนเราที่อยู่ในรูปพลังงานกลับเป็นมวลเหมือนเดิม (ย้อนสมการ) คงเคยได้ยินคำว่า “วาร์ป” ทฤษฎีการวาร์ปการเดินทางแบบใหม่ ที่นี้กลับมาเรื่องใกล้ตัว วิชาคณิตศาสตร์(สัมพัทธภาพ)ดำรงอยู่ในลักษณะของพลังงาน จิตเราเมื่อหลุดจากร่างกายก็ดำรงลักษณะเหมือนพลัง เวลาการเดินทางแค่นี้จะไปก็ถึงที่หมายเสียแล้ว จะเห็นว่าเร็วกว่าแสงหลายเท่า เมื่อจิตเป็นพลังงาน เมื่อวิญญาณคือพลังงาน การที่ตาเราจะมองเห็น วิญญาณต้องมีความไวอย่างมาก โดยมาก ถ้าวิญญาณไม่ได้ตั้งใจปรากฏให้เห็น ยากมากที่ตาเนื้อจะมองเห็น นอกจากผู้ที่มิตาจิต(จิตมีความเร็ว)

การที่วิญญาณทั่วไป(สัมพัทธภาพ)มองไม่เห็นเทวดา เทวดามองไม่เห็นพรหม พรหมมองไม่เห็นรูปพรหม ก็เพราะความต่างของพลังงาน พลังงานต่างกันที่ความถี่กับความยาวคลื่น คลื่นความถี่ที่ตาเนื้อเรามองเห็นได้คืออยู่ในย่าน ๓๘๐ THz(๓.๘x๑๐^{๑๔} เฮิร์ตซ์) ถึง ๗๕๐ THz (๗.๕x๑๐^{๑๔} เฮิร์ตซ์) คนเราเห็นผีได้ง่ายกว่าเห็นเทวดา เพราะผีมีความถี่สูง ความยาวคลื่นน้อยกว่าเทวดา ยิ่งเทวดาชั้นสูงยิ่งมีความยาวคลื่นมากขึ้นตามลำดับ ความถี่ก็ต่ำลงตามลำดับ จนถึงระดับพระนิพพานที่คลื่นพลังงานเข้าสู่เส้นตรงตามแนวแกน x ถ้ามองว่าวัดจากอะไร ตอบว่าวิเคราะห์จากแนวโน้มของกราฟที่แกน y คือความสูงคลื่น แกน x คือความยาวคลื่น

กฎแห่งการเวียนว่ายตาย-เกิด ๓๑ ภูมิ

ภูมิ แปลว่า ที่อยู่อาศัยของสัตว์ที่เวียนว่ายตาย-เกิดในวัฏสงสาร มี ๕ ภูมิ คือ เทพ มนุษย์ เจริจฉาน เปรต/อสุรกาย สัตว์นรก จำแนก แยกย่อยออกไปอีกได้ถึง ๓๑ ภูมิ ดังนี้

อรุปรพรม ๔ ชั้น

- ๑) อากาสาณัญจายตนภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้จุตุดต ฌานแล้ว และสำเร็จอากาสาณัญจายตนฌาน มีอายุ ๒๐,๐๐๐ มหากัป
- ๒) วิญญาณัญจายตนภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้อากาสาณัญจายตนและสำเร็จวิญญาณัญจายตนฌาน มีอายุ ๔๐,๐๐๐ มหากัป
- ๓) อากิญจัญญายตนภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้วิญญาณัญจายตนและสำเร็จอากิญจัญญายตนฌาน มีอายุ ๖๐,๐๐๐ มหากัป
- ๔) สัญญานาสัญญายตนภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้อากิญจัญญายตนและสำเร็จเนวสัญญานาสัญญายตนฌาน มีอายุ ๘๔,๐๐๐ มหากัป

รูปพรหม ๑๖ ชั้น

- ๑) พรหมปาริสัชชาภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้ปฐมฌาน อย่างสามัญ เป็นท้าวมหาพรหม อายุ ๒๑ อันตรกัปเศษ
- ๒) พรหมบุโรหิตาภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้ปฐมฌานอย่างปานกลาง เป็นบุโรหิตของท่านมหาพรหม มีอายุ ๓๒ อัตรกัป
- ๓) มหาพรหมาภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมผู้ใหญ่ที่ได้ปฐมฌานอย่าง ประณีต มีอายุ ๑ มหากัป
- ๔) ปริตรตาภาภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้ทุติยฌานอย่างสามัญ มีรัศมีน้อยกว่าพระพรหมที่มีศักดิ์สูงกว่าตน มีอายุ ๒ มหากัป

- ๔) อัมปมาณาภาภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้ทุติยฌานได้อย่างปานกลาง มีรัศมีรุ่งเรืองมากมายหาประมาณมิได้ มีอายุ ๔ มหากัป
- ๖) อากัสสราภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้ทุติยฌานได้อย่างประณีต มีประกายรุ่งโรจน์แห่งรัศมีนานาแสง มีอายุ ๘ มหากัป
- ๗) ปริตตสุภาภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้ตติยฌานได้อย่างสามัญ มีความสง่าสวยงามแห่งรัศมีเป็นส่วนน้อย มีอายุ ๑๖ มหากัป
- ๘) อัมปมาณสุภาภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้ตติยฌานได้อย่างปานกลาง มีความสวยงามแห่งรัศมีไม่มีประมาณ มีอายุ ๓๒ มหากัป
- ๙) สุภิกขหาภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้ตติยฌานได้อย่างประณีต มีรัศมีที่ออกสลับปะปนไปอยู่เสมอตลอดกาย อายุ ๖๔ มหากัป
- ๑๐) เวหฬผลาภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้จตุตถฌาน ผู้ได้รับผลแห่งฌานกุศลอย่างไพบูรณ์ อายุ ๕๐๐ มหากัป
- ๑๑) อัสัญญัตตภาภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้จตุตถฌาน และเป็นผู้มีสัญญาวิราดภาวนา ผู้ไม่มีสัญญา มีอายุ ๕๐๐ มหากัป
- ๑๒) อวิหาสุทธาวาสภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้ ได้จตุตถฌาน และเจริญวิปัสสนาภาวนาจนสำเร็จเป็นพระอนาคามีอริยบุคคล โดยมีสัทธินทรีย์แก่กล้า มีอายุ ๑,๐๐๐ มหากัป
- ๑๓) อตัมปาสุทธาวาสภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้ จตุตถฌาน และเจริญวิปัสสนาภาวนาจนสำเร็จ เป็นพระอนาคามีอริยบุคคลโดย มีวิริยินทรีย์แก่กล้า มีอายุ ๒,๐๐๐ มหากัป
- ๑๔) สุทสสาสุทธาวาสภูมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้จตุตถฌาน และเจริญวิปัสสนาภาวนา จนสำเร็จเป็นพระอนาคามีอริยบุคคล โดยมีสติอินทรีย์แก่กล้า มีอายุ ๔,๐๐๐ มหากัป

๑๕) สุทัตส์สุทธาวาสกัมมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้จุตุดตถฆมาน และเจริญวิปัสสนาจนสำเร็จเป็นพระอนาคามี โดยมีสมาธิอินทรีย์แก่กล้า มีอายุ ๘,๐๐๐ มหากัป

๑๖) อกนิฏฐสุทธาวาสกัมมิ เป็นที่อยู่ของพระพรหมที่ได้จุตุดตถฆมาน และเจริญวิปัสสนาภาวนาจนสำเร็จ เป็นพระอนาคามีอริยบุคคล โดยมีปัญญาอินทรีย์แก่กล้า มีอายุ ๑๖,๐๐๐ มหากัป

เทวโลก ๖ ชั้น

๑) จาตุมหาราชิกาภกัมมิ เป็นที่อยู่ของหมู่เทวดามีท้าวมหาราช ๔ พระองค์ปกครอง คือ ๑.ท้าวธตรัฐ ๓.ท้าววิรูปักษ์ ๒.ท้าววิรูปหก ๔. ท้าวเวสสุวัณ มีอายุ ๘ ล้านปีมนุษย์ บุพกรรม : ชอบให้ทานด้วยคิดว่า “เราตายแล้ว จักได้เสวยผลแห่งทานนี้” และเป็นผู้มีศีล ฯลฯ

๒) ดาวดึงสาภกัมมิ เป็นเมืองใหญ่มี ๑,๐๐๐ ประตู มีพระเกศจุพามณี เจดีย์ สมเด็จพระอมรินทราบาราชปกครอง มีอายุ ๓๒ ล้านปีมนุษย์

บุพกรรม : ชอบให้ทานด้วยความคิดว่า “การให้ทานเป็นการ กระทำดี” งดงามด้วยพยายามรักษาศีล ไม่ดูหมิ่นผู้ใหญ่ในตระกูล

๓) ยามาภกัมมิ เป็นที่อยู่ของเทพยดาผู้มีแต่ความสุขอันเป็นทิพย์ มี ท้าวสุยามเทวราชเป็นผู้ปกครอง มีอายุ ๑๔๔ ล้านปีมนุษย์

บุพกรรม : ชอบให้ทานด้วยคิดว่า “ปุ่ ยา ดา ยาย เคยให้ เคยทำมา เราก็ไม่ควรทำให้เสียประเพณี” รักษาศีล ทำความดีด้วยความจริงใจ

๔) ตุสิตาภกัมมิ เป็นที่อยู่ของเทพเจ้าผู้มีความยินดีแช่มชื่นเป็นนิจ มี ท้าวสันดุสิตเทวราชปกครอง มีอายุ ๕๗๖ ล้านปีมนุษย์

บุพกรรม : ชอบให้ทานด้วยความคิดว่า “เราหุงหากินได้ แต่สมณะ

ไม่ได้หุงหากิน เราจะไม่ให้ทานแก่สมณะย่อมเป็นการไม่สมควร” ฯลฯ

๕) นิมมานรตีภุมิ เป็นที่อยู่ของเทพเจ้าผู้ยินดีในกามคุณอารมณ์ ซึ่ง เหนือมิติขึ้นมาจากความพอใจ มีอายุ ๒,๓๐๔ ล้านปีมนุษย์

บุพกรรม : ขอบให้ทานด้วยความคิดว่า “เราจักจำแนกแจกทาน เช่นเดียวกับฤาษีทั้งหลายในกาลก่อน” มีใจสมบุรณ์ด้วยศีล

๖) ปรนิมมิตวสวัตตีภุมิ เป็นที่อยู่ของเทพเจ้าซึ่งเสวยกามคุณ อารมณ์ มีอายุ ๙,๒๑๖ ล้านปีมนุษย์ บุพกรรม : ขอบให้ทานด้วยความ คิดว่า “เมื่อเราให้ทาน จิตของเราจะเลื่อมใส เกิดความปลื้มใจและโสมนัส”

มมนุษย์ภุมิ

คำว่า มมนุษย์ แปลว่า ผู้มีใจสูง คือรู้ผิดชอบชั่วดี รู้บาป รู้บุญ รู้จักมี เมตตาการุณา มีใจรุ่งเรืองและกล้าแข็ง เข้าใจในสิ่งที่เห็นเหตุอัน ควรและ ไม่ควร เข้าใจในสิ่งที่มีประโยชน์และไม่มีประโยชน์ เข้าใจในสิ่ง ที่เป็น กุศลและอกุศล (เหตุปัจจัยทำให้มาเกิดเป็นมนุษย์ ดูที่หน้า ๔)

เดรัจฉานภุมิ

สัตว์เดรัจฉานอยู่ในโลกมนุษย์ มีสัญญาที่ปรากฏเพียง ๓ อย่าง เท่านั้น (ยกเว้นสัตว์ที่มีบารมีมาก) คือ ๑. กามสัญญา รู้เสวยกามคุณ ๒. โจรสัญญา รู้จักกิน รู้จักนอน ๓. มรณสัญญา รู้จักกลัวตาย^{๒๓}

บุพกรรม : เพราะอำนาจของเศษบาปอกุศลกรรมที่ตนทำไว้ให้ผล หรือเป็นเพราะเมื่อเป็นมนุษย์ไม่ได้ก่อกรรมทำชั่วอะไร แต่เวลาใกล้จะ ตาย จิตประกอบด้วยโมหะ ขาดสติ ไม่มีสัจจะเป็นที่พึ่ง(ไม่มีศาสนา)

^{๒๓} พระพรหมโมลี, ภูมิวิลาสินี, หน้า ๑๕๖-๑๕๗.

อสุรกายภูมิ

โลกอสุรกายเป็นที่อยู่ของสัตว์ที่ปราศจากความเป็นอิสระและ
สนุกรื่นเริง ความเป็นอยู่อย่างฝืดเคือง เพราะเคยติเตียนการให้
ทานและประพฤตินิโคศล ๕

แบ่งเป็น ๓ ประเภท คือ เทวอสุรา เปตติอสุรา นiryอสุรา

เปตติวิสัยภูมิ (ภูมิเปรต)

เป็นที่อยู่ของสัตว์ผู้ห่างไกลจากความสุข มีแต่ความปวดร้าวและ หิว
โหยอยู่ตลอดเวลา เพราะเคยประกอบอกุศลกรรมมถ ๑๐

เปรต ๔ ประเภท คือ

๑. พรทัตตปุชชีวิกเปรต มีการเลี้ยงชีวิตโดยอาศัยอาหารที่ผู้อื่นให้
๒. ขุปปิปาสิกเปรต ถูกเบียดเบียนด้วยการหิวข้าว หิวน้ำ
๓. นิชฌามัตถนิกเปรต ถูกไฟเผาให้เร้าร้อนอยู่เสมอ
๔. กาลกัญจิกเปรต มีร่างกายสูง ๓ ควตุ มีปากเท่ารูเข็ม

นรกภูมิ

ภูมินรก เป็นภูมิที่มีแต่ความทุกข์ทรมาน ไม่ได้มีความสุขความ
สบายแม้แต่วินาทีเดียว นรกภูมิมีอาณาเขตกว้างใหญ่ เหมือนหลุมถ่าน
เพลิงที่กำลังลุกโชติช่วงอยู่อย่างบั้งคลั่ง มีความทุกข์ทรมานมาก ยิ่งกว่า
ถูกแทงด้วยหอกเป็นร้อยเท่าพันเท่า (ดูที่หน้า ๔)

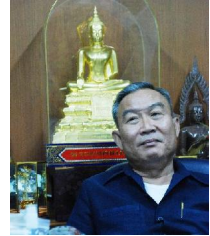
บุพพกรรม : ประพฤติผิดศีล ๕ และอกุศลกรรมมถ ๑๐

นรกมี ๔๕๗ ชุม ประกอบด้วยมหานรก ๘ ชุม อุสสทนรก ๑๒๘
ชุม ยมโลกนรก ๓๒๐ ชุม โลกันตร์นรก ๑ ชุม^{๒๔}

^{๒๔} ภูมิทั้ง ๓๑ ภูมิ ศึกษาได้ใน อภิธัมมัตถสังคหะฎีกา ปริจเฉทที่ ๕

ตายแล้วพิน..เห็นยมทูตมีจริง

พ.ต.อ.ชิง แขวงวิเศษชัยชาญ อายุ ๕๘ ปี เกิดวันที่ ๒๐ กรกฎาคม พ.ศ.๒๔๙๕ ที่อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง ชื่อและนามสกุลเปลี่ยนจากเดิมคือ “บุญชัย มาลัยศิริรัตน์” ปัจจุบันท่านเป็นผู้กำกับสน.ชนะสงคราม ท่านเล่าประสบการณ์ “ตายแล้วพิน” ไว้ว่า

“วันนั้นเป็นวันวิสาขบูชา ทำงานเสร็จเข้านอนที่ห้องทำงาน เคียงคิน กระทั่งตี ๒ ร่างกายปลุกเราให้เข้าห้องน้ำ ว่าจะสูบบุหรี่ ก็รู้สึกว่ายหายใจได้ แต่ครึ่งห้อง สูดอากาศไม่เต็มปอด แต่ก็เข้านอนต่อทั้งที่หายใจครึ่งห้อง จนตี ๔ ร่างกายปลุกเข้าห้องน้ำอีกที อยู่ๆ ลมหายใจเหลือไม่ถึงครึ่งห้องซะแล้ว มีแว่วว่าจะไม่เหลือลมหายใจ จึงจะบอกให้ลูกน้องพาไปโรงพยาบาล

ทันใดนั้นก็รู้สึกเหมือนมีใครคนหนึ่งมายืนอยู่ข้างตัว ไม่เห็นหน้านะ รู้แต่เขาทรงพลังทรง..ทรงอำนาจมาก พอดคิดได้อย่างนั้น รู้สึก เหมือนตัวถูกกระชากอย่างแรง ตกใจกลัวสุดขีด เลยเริ่มท่องคาถาในใจ เป็นพระธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ซึ่งเป็นคาถาประจำวันของวันวิสาขบูชาพอดี

ระหว่างเริ่มท่องเราก็อินไปกับพระคาถา ร่างกายก็สงบนิ่ง เขาคนนั้น ก็นิ่งกับเราเหมือนกัน ไม่ยุ่งกับเราอีก แต่ยังยืนอยู่ข้างๆ เรา จนสายตรวจ มาประคองไปที่รถ เขาคนนั้นก็เดินตามเราไป ขึ้นรถไปกับเราด้วย เหมือน กับมาคุมผู้ต้องหา ใช้เวลา ๒ นาทีถึงโรงพยาบาล หมอพยาบาลก็เอาหน้า กากออกซิเจนมาครอบ เอาสายน้ำเกลือร้อย เจาะเลือด เราก็หลับตาท่อง คาถาเรื่อยไป ท่องจบแล้วท่องใหม่ท่องไปเรื่อย หมอก็บี้ม

หัวใจไปเรื่อย

จนกระทั่งตีห้าสี่สิบ คลื่นหัวใจนิ่งไป ๓๐ นาที (ตายแล้ว) ตัวเขียวไปหมด ทั้งหมดทั้งพยาบาลบีมจนซ์เกียจบีม ถ้าเป็นคนอื่นเขาคงชักปลัก ออกเก็บใส่ถุงแล้ว แต่ปรากฏว่าเรากลับมาอีก รู้ว่ากลับมาแต่ยังทำอะไรไม่ได้มาก เพราะถูกพันธนาการไว้ด้วยฝาคกรอบ อะไรโยงเต็มไปหมด รู้สึกว่าเขาคนนั้นไปแล้วด้วย แต่ยังท่องคาถาจนพักใหญ่ก็เกิดเป็นตะคริวที่ขา ถ้าปล่อยไว้กลัวจะลามไปที่ท้องเข้าหัวใจตายอย่างเดียว ก็พยายามบอกหมอ พยาบาลมากดเท้าให้ โอ้ย..ยังเป็นหนัก รู้ไหมผมรวบรวมพลังกำลังที่มี กระโดดลงจากเตียงพรวดพราดเลย ทั้งสายระโยงระยางนั้นแหละ ก้มคอลงน้ำไหลจากปากบานตะเกียงไม่รู้มาจากไหน พอโดดลงเครื่องหัวใจทำงานเลย ความดันจากที่มาถึงใหม่ ๆ เขาวัดได้ตัวบน ๒๔๐-๒๖๐ นี่มันคนตายแท้ๆ ก็กลับลดมาเหลือปกติคือ ๗๐-๑๐๐ สรุปหมอลองความเห็นว่าน้ำท่วมปอดจับพลัน และเส้นเลือดหัวใจตีบตัน ๓ เส้น

ผมอยากบอกทุกคนว่าวันหนึ่งเมื่อต้องเจอกับ “เขาคนนั้น” สุดแท้แต่จะเรียกว่าอะไร บ้างก็เรียกมัจจุราช บ้างก็เรียกพญายม แต่ผมเรียกว่า “เขาคนนั้น” วันหนึ่งทุกคนต้องเจอ เมื่อเจอต้องกลัวเขาแน่ อยากจะบอกว่ายากแล้วจนสติแตก ยากแล้วเกินเหตุไป ให้ตั้งสติให้ดี ท่องพระคาถาที่เราท่องได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ท่องเพื่อให้ร่างกายเราสงบนิ่งระงับ เมื่อร่างกายเราสงบนิ่งระงับ เราจะรู้สึกมีความสุขมาก มาตรฐานว่าเขาจะเอาเราไปจริง เราก็จะไปสู่สุขคติภูมิ ไม่ไปอบายภูมิแน่^{๒๔}

^{๒๔} หนังสือพิมพ์มติชน วันที่ ๕ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๒ ฉบับที่ ๑๑๔๓๙

นักวิทยาศาสตร์พิสูจน์ “ผี” และ “เทวดา” มีจริง

ดร.สนอง วรอุไร อาจารย์ภาควิชาชีววิทยา คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

พ.ศ. ๒๕๐๕ จบปริญญาตรี จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พ.ศ. ๒๕๑๕ จบปริญญาโท เกษตรศาสตร์มหาบัณฑิต

พ.ศ. ๒๕๑๘ จบปริญญาเอก สาขาไวรัสวิทยา จากมหาวิทยาลัย ลอนดอน ประเทศอังกฤษ

พ.ศ. ๒๕๑๘ อุปสมบทและเรียนวิปัสสนา กรรมฐานกับท่านเจ้าคุณโชดก (พระเทพสิทธิมนี) ที่ วัดมหาธาตุฯเป็นเวลา ๑ เดือนกับ ๑๓ วัน ตั้งใจ ปฏิบัติธรรมอย่างมอภกายถวายชีวิต ทำให้

นักวิทยาศาสตร์ต้องยอมศิโรราบต่อปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธะ ซึ่งได้ พิสูจน์และรู้เห็นด้วยตนเองในอำนาจศักดิ์สิทธิ์วิเศษแห่งธรรมและกฎแห่ง กรรม ดร.สนองให้คำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า

“สมัยก่อนไม่เคยเชื่อเรื่องเทวดา นรก สวรรค์ เปเรตชาติภพ การ เวียนว่ายตายเกิด เพราะคิดว่าเป็นเรื่องที่พิสูจน์ไม่ได้ จนกระทั่งเรียนจบ จากต่างประเทศ ระหว่างที่รอสอนที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ช่วงนั้นว่างไม่ รู้อะไรใดลใจให้อยากพิสูจน์สิ่งที่ไม่เคยเชื่อ หนึ่งเดือนเต็มกับการปฏิบัติ วิปัสสนากรรมฐาน ส่งผลให้ความเชื่อเปลี่ยนไปจนถึงขนาดกล่าวได้ว่า “ความเป็นวิทยาศาสตร์ที่ร่ำเรียนมาถอดทิ้งหมดเลย เพราะสามารถสัมผัส เทวดา ผีข้างถนนได้ ซึ่งผมพยายามพิสูจน์มากกว่า ๓๐ ปี ยังหาข้อผิด พลาดใดๆ ไม่ได้ คุณจะสัมผัสได้ทั้งเทวดาและผี จิตวิญญาณทุกคน หาก มีจิตสื่อถึงคนนั้น”

เปลี่ยนศาสนา..พิสูจน์พุทธธรรม

ดร. ดารารวรรณ เต็นอุดม อายุ ๕๑ ปี เป็นบุตรของ ร.ต. मुख และนางเกยูร เต็นอุดม ปัจจุบันอยู่บ้านเลขที่ ๒๕๖ ถนนมิตรภาพ ซอย ๑๕ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา

ครูดารารวรรณถือกำเนิดในครอบครัวที่นับถือศาสนาอิสลาม คุณปู่เป็นผู้นำศาสนา(อิหม่าม) อุปนิสัยส่วนตัวชอบความสงบ ทางบ้านจึงได้ส่งให้เรียนในโรงเรียนศาสนาและเรียนพิเศษด้านศาสนา จึงมีความรู้ศาสนาแตกฉาน ได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนโรงเรียนเข้าแข่งขัน ตอบปัญหาศาสนา ได้รับรางวัลชนะเลิศหลายรางวัล

แม้จะมีความรู้และศรัทธาในศาสนาอิสลาม แต่ก็เก็บความสงสัยในคำสอนหลายเรื่องที่ทำให้เหตุผลไม่ได้ และไม่สามารถถามผู้รู้ได้ เนื่องจากเป็นข้อห้ามของศาสนา ต่อมาได้อ่านหนังสือเกี่ยวกับการปฏิบัติสมาธิภาวนาแล้วเกิดความประทับใจว่า การปฏิบัติสมาธิและการอยู่อย่างมีสติสามารถทำให้พ้นทุกข์ได้จริง จึงมีความเลื่อมใสศรัทธาที่พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เป็นวิทยาศาสตร์ มีเหตุผลและเน้นสอนให้เราพึ่งตนเอง

ครูดารารวรรณ ได้เริ่มศึกษาและปฏิบัติธรรมตามหลักพุทธศาสนาอย่างจริงจัง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๓ ที่วัดน้อยนพคุณ กรุงเทพฯ จากนั้นได้เข้าอบรมกรรมฐานกับคุณแม่สิริ กรินไชย ๒ ครั้ง ๆ ละ ๗ วัน

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๓ – ๒๕๒๖ ได้ศึกษาและปฏิบัติธรรมกับหลวงปู่ดูลย์ อตุโล วัดบูรพาราม จังหวัดสุรินทร์ ปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ท่านสั่งให้ไปสอนผู้อื่นเพราะจิตชำนาญแล้ว.. จนได้รับรางวัล“เสมาธรรมจักร” จากสมเด็จพระเทพฯ

ปฏิบัติวิปัสสนา..ปลดหนักว่า ๑๐๐ ล้าน

นางจิตตินาถ ณ พัทลุง เกิดวันที่ ๒๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ เป็นบุตรของนายไสว และนางอารีย์ ณ พัทลุง มีบุตรชาย ๑ คนชื่อ ด.ช.ชฤต ณ พัทลุง เธอจบปริญญาโท ๒ ใบจาก UNIVERSITY OF LONDON สาขาเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ ด้วยวัยเพียง ๒๐ ปีเท่านั้น

สามีเสียชีวิตต้นปี ๒๕๔๐ พร้อมกับทิ้งหนี้ไว้ให้กว่าร้อยล้านบาท ผู้หญิงลูกเล็กตัวคนเดียว พร้อมกับหนี้มหาศาล มองไม่เห็นทางออกอื่นใด จึงคิดจะฆ่าตัวตาย แต่ได้พบกับกัลยาณมิตรชักชวนให้ไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน จึงเกิดปัญญาเห็นแจ้ง บริหารชีวิตจนปลดหนี้ได้ภายใน ๒ ปี

ปัจจุบันนี้ เธอจะแบ่งเวลาภายใน ๒ เดือนออกเป็น ๗ สัปดาห์สำหรับทำงานทางโลก และอีก ๗ วันสำหรับปฏิบัติ วิปัสสนากรรมฐาน ที่ *ยุวพุทธธิกสมาคม* แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เธอให้เหตุผลว่า “การปฏิบัติธรรมเราควรปฏิบัติตั้งแต่อายุยังน้อย เพราะ

ร่างกายยังแข็งแรงอยู่ และจากการที่เราเป็นคนชอบอ่านหนังสือ ชอบศึกษาปรัชญา ทำให้เราค้นพบว่ามีนักวิทยาศาสตร์เพียงคนเดียว เท่านั้นที่พูดอะไรแล้วเป็นจริงทั้งหมดไม่มีใครโต้แย้งได้ ก็คือพระพุทธเจ้า ก็เลยสนใจที่จะค้นคว้าศึกษาหลักพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า มาตลอด” นี่คือการเชื่อมั่นและความศรัทธาที่เธอมีต่อพระพุทธศาสนา และสิ่งนี้เองที่เป็นหลักยึดเหนี่ยวให้เธอมีร่างกายและแรงใจในการต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรคปัญหาต่างๆ ในการอยู่ต่อไปบนโลกใบนี้ อย่างมีสติ

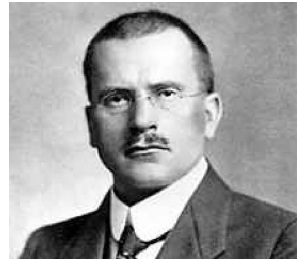
“ธรรมะย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม ไม่ให้ตกไปในโลกที่ชั่ว”

<http://www.gotomanager.com/news/printnews.aspx?id=3044>

นักปราชญ์ตะวันตกกล่าวถึงพระพุทธศาสนา

ศาสตราจารย์ **Carl Gustav Jung** นักจิตวิทยาชาวสวิสส์ เป็นนักทฤษฎีจิตวิเคราะห์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังระดับนานาชาติ ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของจุงแพร่หลายในยุโรปและสหรัฐอเมริกาในนาม Jungian Psychology หรือ Jungian Psychoanalysis จากผลงานวิจัยและการแสดงปาฐกถา ณ มหาวิทยาลัยต่างๆทั่วทั้งยุโรปและสหรัฐอเมริกา Jung ได้รับปริญญาเกิตติมศักดิ์จากมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดและมหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด ได้รับรางวัลอื่นๆ อีกมากมาย เขาได้ กล่าวถึงพุทธศาสนาไว้ว่า

“As a student of comparative religions, I believe that Buddhism is the most perfect one the world has ever seen. The philosophy of the Buddha, the theory of evolution and the law of Karma were far superior to any other creed.”

“ในฐานะเป็นนักศึกษาศาสนาเปรียบเทียบ ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่สมบูรณ์มากที่สุดที่โลกเคยพบเห็นมา ปรัชญาของพระพุทธเจ้า ทฤษฎีวิวัฒนาการและกฎแห่งกรรม (ทำดี ได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว) ยิ่งใหญ่เหนือลัทธิอื่นๆ อย่างห่างไกล”^{๒๖}

^{๒๖} Jung, Carl G.(1959).**Psychological Types**. London: Rout ledge's Regan Paul Ltd.

เบอร์ทรานด์ อาร์เธอร์ วิลเลียม รัสเซลล์, เอิร์ลรัสเซลล์ที่ ๓ (ค.ศ.๑๘๗๒-๑๙๗๐) เกิด ๑๘ พฤษภาคม ค.ศ.๑๘๗๒ มอนมอธเชอร์ สหราชอาณาจักร เป็นหนึ่งในนักคณิตศาสตร์ นักตรรกวิทยาที่มีอิทธิพลอย่างสูงในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ เขาเป็นนักปรัชญาการศึกษาหัวรุนแรงที่มีบทบาทสำคัญคนหนึ่งของอังกฤษ เป็นผู้ที่ได้สร้างผลงานด้านการศึกษาในแนวปฏิรูปไว้มากมายหลายแขนง ซึ่งเป็นที่ยอมรับและมีอิทธิพลต่อการศึกษาในปัจจุบันอย่างมาก

นักคณิตศาสตร์รู้จักรัสเซลล์ในฐานะบิดาแห่งตรรกวิทยา ผู้เขียนตำรา Principia Mathematica นักฟิสิกส์รู้จักเขาในฐานะผู้แต่งตำรา ABC of Relativity สำหรับคนทั่วไปรู้จักรัสเซลล์ในฐานะของนักจิตวิทยา นักการศึกษาผู้ได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรม เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๓

รัสเซลล์กล่าวถึงพระพุทธศาสนาไว้ว่า “ศาสนาพุทธเป็นการรวมกันของปรัชญาแบบแก๊งความจริงกับวิทยาศาสตร์ พุทธศาสนานั้นสนับสนุนวิธีการทางวิทยาศาสตร์ และติดตามวิธีการนั้นจนถึงที่สุด ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นศาสนาแห่งเหตุผล ในพระพุทธศาสนาเราจะได้พบคำตอบที่น่าสนใจ เช่นจิตใจกับวัตถุคืออะไร ระหว่างจิตกับวัตถุนี้ อย่างไหนสำคัญมากกว่ากัน? เอกภพเคลื่อนไปหาจุดหมายปลายทางหรือไม่? พระพุทธศาสนาพูดถึงเรื่อง que วิทยาศาสตร์ยังนำทางไปได้ไม่ถึง เพราะความจำกัดแห่งเครื่องมือของวิทยาศาสตร์ ชัยชนะของพระพุทธศาสนาเป็นชัยชนะทางจิตใจ”^{๒๗}

^{๒๗} Russell, Bertrand On Education/ Bertrand Russell none: George Allen&Unwin (Publishers), 1985, Russell Bertrand . 1992. **Theory of Knowledge** . New York :Chapman and Hall.

ถาม - ตอบ

ใครบ้างที่ต้องตกนรก?

สัตว์ทุกชีวิตที่ยังเวียนว่ายตาย-เกิด..ต้องตกนรก เพราะแม้แต่ตัวมหาพรหมและเทวดาก็ยังต้องตกนรก! พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “สัตว์ที่เคลื่อนจากภพเทวดาแล้วไปเกิดในนรก เกิดในภูมิเปรต มีจำนวนมาก แม้แต่พวกเวทย์ผลาพรหมมีอายุประมาณ ๕๐๐ กัป เมื่อสิ้นอายุขัยแล้ว ไปสู่นรกบ้าง ไปสู่แดนเปรตบ้าง”^{๒๘}

ตายแล้วไปไหน ?

ในคัมภีร์พระไตรปิฎก (มหาจุฬา) เล่มที่ ๑๒ หน้า ๖๓ บอกไว้ว่า “ถ้าขณะตายจิตมีสติผ่องใส ใจนึกถึงบุญกุศลก็จะไปเกิดในสวรรค์ แต่ถ้าจิตเศร้าหมองนึกถึงบาปอกุศล ก็จะไปเกิดในอบายภูมิ ตกนรก”

หมายความว่า ถึงแม้เราเคยทำบาปไว้มากมาย แต่ถ้าสามารถควบคุมจิตให้เกิดสติเป็นกุศลในขณะที่ตายได้ ก็มีโอกาสดังกล่าวไปเกิดในสวรรค์ได้เช่นกัน และผู้ที่สามารถคุมสติขณะมีเวทนาใกล้ก่อนตายได้ ก็มีเพียงผู้เจริญวิปัสสนาเท่านั้น คือต้องเจริญภาวนาให้เกิดทิวฏฐิวิสุทธิให้ได้ ปรากฏข้อความในคัมภีร์วิสุทธิมรรคว่า ผู้ประกอบด้วยปัจจัยประคอง (ที่ ๒) ชื่อว่าจุฬไสดาบัน^{๒๙} เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยศีล สมาธิ ปัญญาที่บริสุทธิ์แล้ว แต่ยังไม่ถึงขั้นหลุดพ้น แต่ก็เป็นผู้มีสุคติภพเป็นที่ไปในเมืองหน้า คือชาติหน้า ๑ ชาติไม่ตกนรกแน่นอน

^{๒๘} พระไตรปิฎก (มหาจุฬา) เล่มที่ ๑๙ ข้อ ๑๑๘๑ หน้า ๖๕๔.

^{๒๙} วิสุทธิ. (บาลี) เล่มที่ ๒ หน้า ๒๗๑.

ทำบุญล้างบาปได้หรือไม่ ?

ก่อนอื่นขอให้เข้าใจก่อนว่า คำว่า “บาป” ในที่นี้มีความเข้าใจที่แตกต่างกันอยู่ คือ ชาวบ้านทั่วไปมักเข้าใจคำว่า คือวิบากของกรรมชั่วที่ต้องชดใช้ แต่ในศาสนาพุทธมุ่งหมายถึงสภาวะที่ทำให้จิตใจเศร้าหมอง, เหตุให้ทำทุจริตทางกาย วาจา ใจ ก็คือกิเลสนั่นเอง ฉะนั้นคำถามนี้จึงตอบได้ว่า เฉพาะบุญอย่างเดียวยังล้างบาปไม่ได้ บุญช่วยได้แต่ชะลอวิบากกรรมไว้ชั่วคราวเท่านั้น และไม่มีวิธีการใดที่จะลบล้างกรรมที่ทำไปแล้วด้วยเจตนาได้ แต่พระพุทธเจ้าทรงพบเงื่อนไขว่า กรรม..ลบล้างไม่ได้ก็จริง! แต่สามารถหลีกเลี่ยงไปให้พ้นจากวิบากกรรมได้ ด้วยการกำจัดเชื้อที่ก่อให้เกิดการเกิดใหม่ เพราะเมื่อเราไม่เกิดใหม่อีกแล้ว ก็ไม่ต้องไปรับวิบากกรรมใดๆ อีกต่อไป เชื้อที่ก่อให้เกิดการเกิดใหม่ก็คือ “กิเลสตัณหา” นั่นเอง ซึ่งสามารถชำระล้างได้อย่างเป็นขั้นตอนด้วย*มรรคญาณ*เพียงเท่านั้น^{๓๐}

หลายคนเข้าใจผิดว่า ศาสนาพุทธสอนแต่เรื่องกรรมเก่า และให้ทำ ใจยอมจำนนอยู่กับอดีต โดยไม่คิดหาหนทางแก้ไข แต่ความจริงแล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่ วิบากของบาปกรรมที่เคยทำไว้ในอดีต เราสามารถแก้ไขได้ด้วยความเพียรในชาติปัจจุบัน แม้ไม่สามารถกลับไปแก้ไข ลบล้างอกุศลกรรมที่เป็นต้นเหตุได้ แต่สามารถสร้างกรรมปัจจุบัน เพื่อเจือจาง วิบากของอกุศลกรรมนั้นให้อ่อนกำลังลงได้ คือคนที่ทำบาปแล้วกลับสำนึกผิด อบรมศีล อบรมจิต อบรมปัญญา มีคุณความดีที่เคยทำไว้มากมาย บาปกรรมที่คนเช่นนี้ทำจะไม่ปรากฏผลให้เห็น มักปรากฏแต่

^{๓๐} คัมภีร์อรรถกถาขุททกนิกาย มหานิเทศ(บาลี) เล่ม ๑๔ หน้า ๑๗๓

ผลบุญที่เขาทำไว้ ปรากฏในคัมภีร์พระไตรปิฎก โลกนผลสูตร เล่มที่ ๒๐ หน้า ๓๓๖ ..โดยการนำน้ำจิตเต็มลงในน้ำเกลือ ให้มากขึ้นเรื่อยๆ จนไม่รู้สีกว่าน้ำมีรสเค็มอีกต่อไป...?

การทำผิดศีล ๕ เปรียบเหมือนเราเอาเท้าเปล่าไปเตะสุนัขดุ (ตัวที่วิ่งไม่เหนียว) แน่หนอนว่าเราจะถูกมันไล่กัดอย่างแน่นอน มีวิธี เดียวที่จะไม่ให้มันกัดได้ ก็คือวิ่งให้เร็วกว่าสุนัข แต่ในที่สุดก็ต้อง เหนื่อยแล้วถูกมันกัดจนได้..เปรียบได้กับการทำบุญเพื่อหนีบาป

ยิ่งกว่านั้น..นั่งรถยนต์หนีสุนัข แต่ในที่สุด รถหมดน้ำมันหรือรถเสีย สุนัขก็จะตามไล่กัดเอาจนได้ เปรียบได้กับการรักษาศีลเพื่อหนีบาปกรรม..

ยิ่งกว่านั้นอีก นั่งเครื่องบินหนีสุนัข ดูเหมือนว่าจะหนีพ้นได้ แต่ในที่สุด น้ำมันก็หมดหรือต้องลงจอดเพื่อรับประทานอาหาร ในที่สุดสุนัขดุก็ไล่ทัน ..เปรียบได้กับการเจริญสมาธิภาวนา เพื่อหนีบาปกรรมไปอยู่พรหมโลก แต่ในที่สุดทำวมหาพรหมก็ยังคงตกนรก

วิธีที่จะหลีกเลี่ยงหนีจากสุนัขตัวนี้ได้พ้น มีวิธีเดียวเท่านั้น นั่นก็คือ นั่งจรวดออกนอกโลกไปเลย โดยการเจริญวิปัสสนาภาวนาเพียงเท่านั้น

มีใครบ้าง ทำบาปไว้มากแต่ไม่ตกนรก?

มีหลายตัวอย่าง เช่น ในพระไตรปิฎกฉบับมหาโมกขัลลสูตร เล่มที่ ๔๑ หน้า ๔๒๒ ..โจรคราแดงคนหนึ่ง ต่อมาทำหน้าที่เป็นเพชรฆาต ตัดคอคนอยู่ ๕๕ ปีเต็ม เมื่อเขาเสียชีวิต พระภิกษุสนทนากันว่า “บุรุษฆ่าโจร กระทำกรรมหยาบขาดตลอด ๕๕ ปี เสียชีวิตในวันนี้แล ถวายบิณฑบาตแก่พระสารีบุตรก็ในวันนี้เหมือนกัน กระทำกาละก็ในวันนี้นั่นแล เขาตายแล้วไปบังเกิดในที่ไหนหนอ?”

เมื่อภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องราวแล้ว พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า
“ภิกษุทั้งหลาย! บุรุษนั้นไปบังเกิดแล้วในสวรรค์ชั้นดุสิต”

เหล่าพระภิกษุฟังแล้วรู้สึกสงสัย พระศาสดาจึงตรัสอธิบายว่า
“โจรผู้นั้นได้กัลยาณมิตรผู้ใหญ่ ฟังเทศนาของพระสารีบุตร ทำวิปัสสนา
ญาณ^{๓๑} ให้บังเกิด เคลื่อนจากโลกนี้แล้วไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดุสิต”

พระโสดาบันคือใคร? มีลักษณะอย่างไร?

คือ ผู้เจริญวิปัสสนากรรมฐาน จนบรรลุถึงวิปัสสนาญาณที่ ๑๔
โสดาปัตติมรรคญาณจะทำหน้าที่ประหามัจฉาทิฏฐิและวิจิกจณาได้อย่าง
เด็ดขาดสิ้นเชิง^{๓๒} เป็นผู้มศีล ๕ อยู่โดยปกติ มีศรัทธาตั้งมั่นในพระ
รัตนตรัย เป็นผู้ปิดประตูอบายได้แล้ว ไม่ต้องตกไปในนรกอีกแล้ว มี
ความแน่นอนที่จะสำเร็จเป็นพระอรหันต์อีกไม่เกิน ๗ ชาติ^{๓๓}

ใครบ้างที่สามารถบรรลุโสดาบันได้ในชาตินี้

ทุกคนที่ไม่ต้องการตกนรกอีกแล้ว! ยอมลงมือปฏิบัติวิปัสสนา
กำหนดรู้ทุกข์เพื่อรู้แจ้งธรรม ยอมตายถวายชีวิตต่อการปฏิบัติ คือ ยอม
ตกนรกทั้งเป็นเสียในชาตินี้เพียงแค่ว่า ๓-๔ เดือนในการปฏิบัติ วิปัสสนา
กรรมฐาน เพื่อจะได้ไม่ต้องตกนรกอีกเลยในอีกหลายแสน โภกปีใน
อนาคต คือ ยอมทุกข์เพียงเล็กน้อยเพื่อไม่ต้องทุกข์อีกแล้ว เปรียบ
เหมือน...ผู้ป่วยยอมเจ็บ ให้หมอเอามีดผ่าตัดร่างกายเพื่อรักษา โรคภัยให้
หายขาด ฉะนั้น..

^{๓๑} พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๕ หน้า ๑๐๖

^{๓๒} ดูใน อภิ.ป. (ไทย) ๓๖/๓๑/๑๒๒ , อภิ.ป.อ. (บาลี) ๓๑/๕๓

^{๓๓} ดูใน ที.ม. (ไทย) ๑๐/๒๑๔/๑๖๒, ที.ม.อ. (บาลี) ๑/๒๑๔/๑๖๖

วิธีปฏิบัติวิปัสสนาภาวนาเบื้องต้น

๑) ปฏิบัติในอิริยาบถเดิน : เดินกลับไปกลับมา ก้มหน้าเล็กน้อย
สังจิตกำหนดรู้อาการของเท้าแต่ละจังหวะที่เคลื่อนไปอย่างจดจ่อ ต่อเนื่อง
รับรู้ถึงความรู้สึกของเท้าที่ค่อยๆ ยกขึ้น ค่อยๆ ย่างลง และความรู้สึก
สัมผัสที่ฝ่าเท้า(เย็น ร้อน อ่อน แข็ง ตึง หย่อน) สังจิตดูอาการแต่ละอาการ
อย่างจรดแนบสนิทกับอาการนั้นๆ ไม่วอกแวก จนรู้สึกได้ถึงอาการที่
เปลี่ยนไป ดับไปของสภาวะนั้น เช่น ขณะย่างเท้าก็รู้สึกถึงอาการลอยไป
ของเท้า พอเหยียบลง อาการลอยเบาๆ ก็ดับไป มีอาการตึงๆ แข็งๆ เข้า
แทนที่ พอยกเท้าขึ้น อาการตึงๆ ดับไป กลับมีอาการลอยเบาๆ เข้า
แทนที่ เป็นต้น ยิ่งเคลื่อนไหวช้ายิ่งเห็นอาการชัด ในขณะที่กำลังเดิน
หากมีความคิดเกิดขึ้นให้หยุดเดินก่อน แล้วสังจิตไปดูอาการคิดนั้น โดย
ไม่ต้องสนใจว่าคิดเรื่องอะไร บริกรรมในใจว่า “คิดหนอๆ”
จนกว่าความคิดจะเลือนหายไปเอง หากมีคิดซ้อนคิดก็ให้ตามดู
อาการไปเรื่อยๆ จนกว่าดับสนิทก่อนจึงกลับไปกำหนดเดิน
ต่อไป อย่ามองซ้ายมองขวา พยายามให้ใจอยู่กับอาการเท้าที่
เคลื่อนไปเท่านั้น ถ้าเผลอสติหรือหลุดกำหนดให้เริ่มใหม่ เผลอ
..เริ่มใหม่ๆ ไม่ต้องหงุดหงิด..เป็นธรรมดาของผู้ปฏิบัติใหม่!

๒) ปฏิบัติในอิริยาบถนั่ง : ควรนั่งตัวตรง แต่ไม่ต้องตรงมาก ให้พอ
เหมาะสมกับสรีระของตนเอง นั่งสงบนิ่ง มือขวาทับมือซ้าย ปล่อยสบายๆ
จนสังเกตได้ว่า อวัยวะที่ยังเคลื่อนไหวยังมีเพียง**ท้อง** เท่านั้น ให้สังจิตไป
ดูอาการไวนั้นอย่างจดจ่อ แค่ดูเฉยๆ **อย่าบังคับ** ท้อง ปล่อยให้ท้อง
เคลื่อนไหวไปเรื่อยๆ ตามธรรมชาติ นั่งกำหนดดู อย่างจดจ่อต่อเนื่อง ไม่

หลุดไม่เผลอ ถ้ามีเผลอสติบ้างก็ไม่ต้องหงุดหงิด เผลอ..เอาใหม่ ๆ จนเห็นอาการpong-yupค่อย ๆ ชัดขึ้น ขณะเห็นท้องpong กำหนดในใจว่า “pongหนอ” ขณะเห็นท้องyupกำหนดในใจว่า “yupหนอ”

ถ้าท้องpong-ท้องyupเบาหรือสั้นก็ให้กำหนดเพียง “pong-yup” ไม่ต้องใส่หนอต่อท้าย บางครั้งท้องหนึ่ง pong-yupไม่ปรากฏก็กำหนดรู้อาการนั้นนั่น “รู้หนอ ๆ ๆ” หรือ “นิ่งหนอ ๆ” บางครั้งpong-yupเร็ว/แรง จนกำหนดไม่ทันก็ให้กำหนดรู้อาการนั้น “รู้หนอ ๆ” ถ้าขณะนั้นกำหนดอยู่มีความคิดแทรกเข้ามา ให้หยุดกำหนดpong-yupไว้ก่อน สงงิจิตไปดูอาการคิดนั้นพร้อมกับบริกรรมในใจว่า “คิดหนอ ๆ ๆ ๆ” พร้อมกับตามดูอาการจางไป ดับไปของความคิดนั้นด้วย พออาการคิดจางไปหรือดับไปแล้ว ให้รู้ถึงอาการที่ดับไปนั้นด้วย ถ้าเผลอคิดโดยไม่รู้ตัว พอรู้สึกตัวให้กำหนดสำคัญก่อนทุกครั้งว่า “เผลอหนอ” แล้วจึงกำหนดดูอาการคิดจนกว่าจะดับไป แล้วรีบกลับมากำหนดpong-yupต่อทันที อย่าปล่อยให้จิตว่างจากการกำหนดเด็ดขาด ขณะที่กำหนดอยู่นั้น ถ้าเกิดอาการปวดขาหรืออวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งขึ้นมา ให้ทิ้งpong-yupไปเลย แล้วสงงิจิตไปดูอาการปวดนั้นพร้อมกับบริกรรมในใจว่า “ปวดหนอ ๆ” หรือ “ซาหนอ” ตามที่เป็นจริง พยายามกำหนดดูอย่างจดจ่อ ต่อเนื่อง แต่อย่าเอาจิตเข้าไปเป็นทุกข์กับอาการนั้น ถ้าเกิดจิตคิดอยากให้หาย ให้กำหนดดูอาการอยากนั้น (อยากหนอ ๆ) จนกว่าจิตอยากนั้นดับไป แล้วกลับมาดูอาการปวดต่อไป ภายใน๒ -๕ วันจะมากไปด้วยทุกขเวทนาเจ็บปวด เมื่อย มีนงง ก็จงตั้งใจกำหนดอย่างเต็มกำลัง (..ให้เข้าใจว่าเวทนานี้แหละคือสะพานพิเศษ ที่ช่วยให้เราข้ามไปสู่ความพ้นทุกข์ได้อย่างเร็ว

พลัน) จนกว่าอาการปวดหายหรือลดลง วันแรกๆ อาการปวดจะไม่รุนแรงมากนัก แต่เมื่อมีสมาธิมากขึ้นมีญาณปัญญามากขึ้น อาการปวดก็จะรุนแรงมากขึ้น จนทนแทบไม่ไหว จากที่เคยนั่งได้ ๑ ชั่วโมง พอวันที่ ๓ - ๔ เป็นต้นไป นั่ง ๑๐ หรือ ๒๐ นาทีก็ทนแทบไม่ไหวแล้ว ให้พยายามนั่งกำหนดต่อไปจนกว่าจะครบชั่วโมง เพื่อจะได้เป็นกำลังใจในการกำหนดบัลลังก์ต่อไป ยิ่งปวดมากก็ยิ่งกำหนดดี เร็ว ๆ แรง ๆ ซึ่งนั่นแสดงว่าสมาธิของเรา กำลังก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ภายใน ๔-๖ วัน เวทนาจึงจะลดหายไปเอง เมื่อถึงขั้นนี้วิปัสสนาญาณก้าวเข้าสู่ขั้นที่ ๓ แล้ว (ทั้งหมดมี ๑๖ ขั้น เรียกว่า **โสหสญาณ**) ขั้นต่อไปไม่ควรปฏิบัติเอง! ควรมีโอกาสอาจารย์คอยให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด

ในขั้นต่อไป ผู้ปฏิบัติต้องกำหนดรู้เท่าทันจิตที่ *อยาก* ลุก *อยาก* นั่ง *อยาก* หัน *อยาก* มอง ..ก่อนเคลื่อนไหวอิริยาบถทุกครั้ง ถ้าเกิดสภาวะแปลกๆ ..เห็นแสงสี หรือภาพนิมิตแปลกๆ ขึ้นมาให้กำหนดตามที่เป็นจริงทันที **จนกว่าอาการนั้น ๆ จะดับหายไปมากที่สุด** เช่น เห็นหนอ, แผลงหนอ, เย็นหนอ, ร้อนหนอ กลัวหนอ เป็นต้น ตามความเป็นจริง

ถ้าอาการฟอง-ยุบหนึ่ง ก็ให้ตามดูอาการหนึ่งนั้น “นั่งหนอๆๆ” หรือ “หายหนอๆๆ” จนกว่าฟอง-ยุบจะกลับมา แต่ถ้ายังกำหนดอาการยิ่งนั่ง .. ก็อย่าสุดลมเข้าช่วยเด็ดขาด ให้กลับไปจับความรู้สึกของรูปหนึ่งใหญ่ ตั้งแต่ศีรษะจนถึงเท้า “นั่งหนอ” รวดเดียว จากนั้นส่งจิตไปที่มือถูกกัน “ถูกหนอ” แล้วกลับมาดูรูปหนึ่งอีก “นั่งหนอ” จากนั้นส่งจิตไปที่ก้นกบข้างขวาถูกพื้น “ถูกหนอ” แล้วกลับมาดูรูปหนึ่งอีก “นั่งหนอ” จากนั้นส่งจิตไปที่ก้นกบข้างซ้ายถูกพื้น “ถูกหนอ” ทำอย่างนี้สลับกันไปเรื่อย ๆ จนกว่าอาการฟอง-ยุบจะชัดขึ้น แล้วกลับมากำหนดอาการฟอง-ยุบตามปกติ

ที่อธิบายมานี้เป็นเพียงหลักปฏิบัติเบื้องต้น ยังมีรายละเอียดปลีกย่อยอีกมากมายที่จะต้องเรียนรู้จากพระวิปัสสนาจารย์

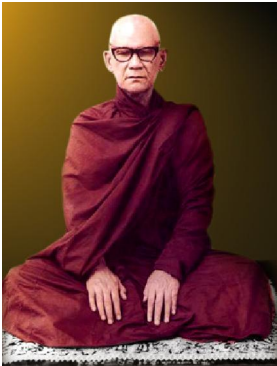
ปุจฉา : วิธปฏิบัติดังกล่าวนี้เป็นวิปัสสนาอย่างไร? วิปัสสนา ให้กำหนดรูปรูป-นาม /ชั้น ๕ ตามความเป็นจริงมิใช่หรือ ?

วิสัชนา : ขณะที่จิตจดจ่ออยู่ที่อาการพองออกของท้อง พร้อมกับบริกรรมในใจว่า“พองหนอ” อาการนี้ คืออาการขยายออก ของวาโยธาตุ ในท้องเป็น**รูปขันธ์** ความรู้สึกอึดอัดขณะธาตุลมขยาย หรือชอบใจที่กำหนดได้คล่องเป็น**เวทนาขันธ์** ความจำได้ว่า อาการ เช่นนี้เรียกว่า “พอง”เป็น**สัญญาขันธ์** การบริกรรมในใจว่า“พองหนอ” ความตั้งใจในการกำหนดและปิติปราโมทย์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น เป็น **สังขารขันธ์** ความรับรู้อาการพอง-ยุบและรู้ว่า “รู้” เป็น**วิญญานขันธ์** ชั้น ๕ ปรากฏขณะปฏิบัติอย่างนี้แล ฯ

ส่วนการตามเห็นอาการพอง-อาการยุบของท้องที่ไม่คงที่เปลี่ยนแปลง ดับไป (..ต้นพอง กลางพอง สุดพอง**ดับไป**, ..ต้นยุบ กลางยุบ สุดยุบ**ดับไป**) อย่างจดจ่อแนบสนิทกับอารมณ์ เป็นการเจริญ**วิปัสสนา** เพราะวิปัสสนาแปลว่า การตามเห็นสภาวะธรรมที่ปรากฏด้วยอาการต่าง ๆ มีความไม่เที่ยง เป็นต้น

เจริญวิปัสสนากาวหา กำหนดท้องพอง-ท้องยุบ

การปฏิบัติวิปัสสนากำหนดท้องพอง-ยุบนี้ เผยแผ่โดยท่านมหา
สีสยาตอ (พระโสภณมหาเถระ) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทั้งปริยัติและปฏิบัติ

ในประวัติเล่าว่า ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในคัมภีร์พระไตรปิฎก อรรถกถา และฎีกามาก มีศิษย์มากมาย ต่อมาท่าน ต้องการปฏิบัติวิปัสสนาซึ่งเป็นเนื้อแท้ของ พระพุทธศาสนาที่แท้จริง จึงเที่ยวสืบค้นหา สำนักปฏิบัติวิปัสสนา ที่มีหลักการสอดคล้อง กับหลักการในคัมภีร์ที่ได้ศึกษามา ในที่สุดได้ เลือกปฏิบัติแบบกำหนดท้องพอง- ท้องยุบกับ อาจารย์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบท่านหนึ่ง จนเห็น ผลจริงว่า วิปัสสนามีไข่มืออยู่แต่ในตำรา การกำหนดดูอาการท้องพอง-ท้อง ยุบ อย่างจดจ่อต่อเนื่องนี้แหละ เป็นการเจริญวิปัสสนาให้บรรลุถึงมรรค ผล นิพพานได้จริง อีกวิธีหนึ่ง ซึ่งความสอดคล้องกันระหว่างการกำหนด อาการพอง-อาการยุบของท้องกับหลักการในพระคัมภีร์ ผู้สนใจหาอ่านได้ จากหนังสือ “วิปัสสนาหัย เล่ม ๑” เขียนโดยตัวท่านเอง และอ้าง หลักฐานที่มาของแต่ละข้อความไว้อย่างชัดเจน ระบุเชิงอรรถไว้ว่า ข้อความนั้นๆ นำมาจากคัมภีร์ชื่ออะไร อยู่หน้าไหน?

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย ข้อปฏิบัติอย่างหนึ่งคือ ภิกษุ ย่อมพิจารณาเห็นกายนี้ตามที่ดำรงอยู่ ตามที่เป็นไปอยู่โดยความเป็นธาตุ ว่า ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุไฟและธาตุลมมีอยู่ในกาย”^{๓๔}

^{๓๔} คัมภีร์พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๐ ข้อ ๓๗๗ หน้า ๓๐๗

คัมภีร์อรรถกถาอธิบายว่า การปฏิบัติวิปัสสนาที่พ้นจากหลัก สติ
ปฏิฐาน ๔ ไม่มีเลย คือการพิจารณากำหนดรูป-นามที่ปรากฏ ชัดในขณะที่
จิตปัจจุบัน ตามความเป็นจริงโดยความไม่เที่ยง ทนสภาพ เดิมอยู่ไม่ได้
ไม่ใช่ตัวตน บัณฑิตบัญญัติไม่ได้¹ ดังนี้

๑. **กายานุปัสสนาสติปฏิฐาน** อาการพอง-ยุบของท้องที่มี
ลักษณะตึง-หย่อน เคลื่อนไหวไปมาจากจุดหนึ่งไปอีกจุดหนึ่ง เป็น
ลักษณะของวาโยธาตุ การกำหนดจดจ่อต่อเนื่องที่อาการของวาโยธาตุ
จนเห็นอาการดับไป เป็นการเจริญกายานุปัสสนาสติปฏิฐาน

อนึ่ง ขณะนั่งกำหนดอยู่ เสียงแทรกเข้ามาทำให้รู้อาการ ได้ยิน
นั้น บริกรรมในใจว่า “ได้ยินหนอๆ” ลมพัดมาถูกที่ผิวหนัง กำหนดว่า “ถูก
หนอๆ” หรือ“เย็นหนอ” “สบายหนอ” ตามความรู้สึกที่เกิดขึ้นใน ขณะนั้น
จนเห็นอาการดับไปหายไป และสติกำหนดรู้อาการตึง-หย่อน ขณะลุก
,ขณะกราบ เป็นการเจริญกายานุปัสสนาเช่นกัน

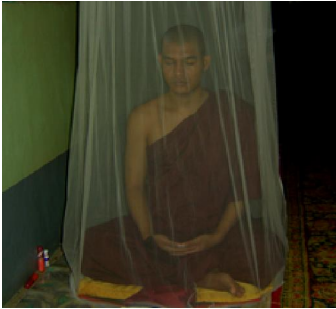
๒. **เวทนานุปัสสนาสติปฏิฐาน** ในขณะที่กำหนดพองยุบอยู่นั้น มด
หรือยุงกัดรู้สึกเจ็บ สงัดใจไปกำหนดอาการนั้น “เจ็บหนอๆ” จนกว่า จะดับ
ไป นั่งนานปวดหลัง,ปวดขา,ปวดเอวกำหนดว่า “ปวดหนอๆ” เพียงเพื่อรู้
อาการ ไม่ใช่เพื่อให้หาย หรือสภาวะญาณสูงขึ้นรู้สึกเบาสบาย กำหนดว่า
“สบายหนอๆ” เป็นการเจริญเวทนานุปัสสนา

๓. **จิตตานุปัสสนาสติปฏิฐาน** ในขณะที่กำหนดพองยุบอยู่นั้น เกิด
ความคิดขึ้น ถ้าคิดโกรธกำหนดว่า “โกรธหนอๆ” คิดเรื่องราคะ กำหนด
ว่า “ราคะหนอ” ถ้าความคิดนั้นปรากฏเฉยๆ ไม่อาจจำแนก เป็นราคะ
โทสะ โมหะได้ กำหนดเพียงว่า “คิดหนอๆ”

๔. **ธัมมานุปัสสนาสติปฏิฐาน** ในขณะที่กำหนดพองยุบอยู่นั้น
เผลอบ่อย รู้สึกหงุดหงิด กำหนดว่า “หงุดหงิดหนอๆ” ว่างซึมกำหนด ว่า

“ซึ่มหนอจ” เมื่อมีสิ่งมารบกวนรู้สึกรำคาญกำหนดว่า “รำคาญ หนอจ” หรือเมื่อสภาวะญาณสูงขึ้นสภาวะธรรมละเอียดถี่มนวลเบาบาง ก็กำหนดว่า “รู้หนอจจ” เป็นการเจริญสมาธิมานุสสนา

การกำหนดรู้สภาวะท้องพอง-ยุบจัดเป็น*ธาตุกรรมฐาน*ตาม หลักมหาสติปัฏฐาน ๔ โดยสภาวะอาการ*พอง-อาการยุบ*เป็นลมในท้อง ที่ดันให้พองออกและหดยุบลง ตามลักษณะของวาโยธาตุ^{๓๔}

ดังที่ท่านพระโสภณมหาเถระอธิบายและจากประสบการณ์ตรงของผู้ปฏิบัติ วิปัสสนายืนยันว่า

“การเจริญสติกำหนดลักษณะอาการของวาโยธาตุ เป็นการเจริญวิปัสสนาที่ถูกต้องตามหลักสติปัฏฐาน ๔ อย่างแน่นอน เพราะในขณะที่ปฏิบัติจริงนั้น มิใช่กำหนดรู้อยู่แต่อาการของวาโยธาตุเพียงอย่างเดียว ถ้าหากมีอาการอื่นๆ แฉกเข้ามาชัดเจนกว่า ก็ให้กำหนดอาการนั้นจนเห็นอาการดับเสียก่อน จึงจะกลับมากำหนดรู้ลักษณะอาการของวาโยธาตุต่อไปอีก และเมื่อเจริญภาวนาจนสภาวะญาณสูงขึ้น สภาวะอาการของวาโยธาตุและ*กายสังขาร*ระงับดับไปสิ้นแล้ว ก็ให้ตามกำหนดรู้สภาวะธรรมอย่างอื่นที่ยังเหลือต่อไป โดยเฉพาะสภาวะธรรมารมณ์ที่ปรากฏทางจิต จนกว่าสภาวะธรรมที่เป็นโลภียดับไปจนหมดสิ้น จากนั้นจิตจะหน่วงเอานิพพานมาเป็นอารมณ์ได้เอง โดยอัตโนมัติ

^{๓๔} พระไตรปิฎกบาลี (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๑๐ ข้อ ๓๘ หน้า ๒๖๒

บรรณานุกรม

- มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. **พระไตรปิฎกภาษาบาลี** ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ปี ๒๕๐๐.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๕.
- _____. **พระไตรปิฎกภาษาไทย** ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, กรุงเทพฯ
: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๕.
- มหาหมกุฏราชวิทยาลัย .**พระไตรปิฎกพร้อมอรรถกถา แปล ชุด ๕๑ เล่ม**,
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาหมกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๓๔.
- _____. **อภิธรรมมูลวิทยา ปญจิกา** นาม อุตตโยชนา.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาหมกุฏฯ วัดบวรนิเวศวิหาร, ๒๕๓๗.
- _____. **อภิธรรมมูลสงคหปาลิยา สห อภิธรรมมูลวิทยาปนินาม อภิธรรมมูลสงคหฎีกา**.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาหมกุฏฯ หน้าวัดบวรนิเวศวิหาร, ๒๕๓๘.
- สมเด็จพระพุทธโฆส ฐนา. สมเด็จพระพุทธาจารย์(อาจ อาสภมหาเถร).แปลและเรียบเรียง,
คัมภีร์วิสุทธิมรรค, พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ บริษัท
ประยูรวงศ์พรินท์ติ้ง จำกัด ๒๕๔๖.
- พระสัทธัมมโชติกะธัมมาจริยะ, **ปรมัตตโชติกะ (ปริเฉทที่ ๕)** โรงพิมพ์ทิพยวิสุทธี
กรุงเทพฯ. ๒๕๔๐
- พระพรหมโมลี (วิลาส ญาณวโร ป.ธ.๘).**มุณีนาถที่ปณี**,สำนักพิมพ์ดอกหญ้า กรุงเทพฯ
. ๒๕๓๕
- _____. **ภูมิวิลาสินี** , สำนักพิมพ์ดอกหญ้า กรุงเทพฯ. ๒๕๔๐
- _____. **กรรมที่ปณี** , สำนักพิมพ์ดอกหญ้า กรุงเทพฯ. ๒๕๔๕
- _____. **โลกที่ปณี** , สำนักพิมพ์ดอกหญ้า กรุงเทพฯ. ๒๕๔๕
- Tucker, Jim B. (2005). **Life Before Life: A scientific Investigation of**
Children’s Memories of Previous Lives, St. Martin’s Press,
New York, 256pp. ISBN 0-312-32137-6